

KARL MARX OG SATAN

Af
Richard Wurmbrand

MARTYRERNES RØST KØBENHAVN 1977

KARL MARX

OG

SATAN

©

Diane Books Publishing Co.,
og Richard Wurmbrand.
Trykt i Danmark af Martyrernes Røst

KARL MARX OG SATAN

Før Marx blev en økonom og kendt kommunist, var han humanist. Idag er en tredjedel af verden marxistisk. I de kapitalistiske lande er der mange, der ligledes sværger til marxismen i den ene eller anden form. Der findes endog kristne, ja, endog præster, deriblandt mange højtstående, som er overbevist om, at mens Jesus muligvis kan besvare spørgsmålet om hvordan man kommer i himlen, har Marx de rette svar på, hvordan man kan hjælpe de sultne, fattige og undertrykte her på jorden.

Marx, siges det, var besjælet af humanisme. Han havde kun denne ene tanke: hvordan kan man hjælpe de udbyttede masser. Det, der forarmer dem, hævdede han, er kapitalismen. Når blot dette rådne system er styrtet, vil der efter en overgangstid med proletariatets diktatur opstå et samfund, hvor enhver vil arbejde efter sine evner i fabrikker eller landbrug, der ejes af fællesskabet, og vil blive aflønnet efter sit behov. Der vil ikke være nogen stat til at beherske den enkelte, ingen krige, ingen revolutioner, kun et evigt, universelt broderskab.

For at masserne kan opnå lykken, kræves der mere end blot at kuldkaste kapitalismen. Marx skriver: "Religionens afskaffelse som menneskets illusoriske lykke er en forudsætning for dets sande lykke. Opfordringen til at opgive deres illusioner om deres forhold er en opfordring til at opgive et forhold, der kræver illusioner. Kritik af religion er derfor en kritik af denne jammerdal, hvor religionen er helgenglorien." (Indledningen til *Kritik af Hegels "Lovens Filosofi"*).

Marx var anti-religiøs, fordi religionen står i vejen for opnåelsen af det kommunistiske ideal, som han anså for den eneste løsning på verdens problemer.

Sådan forklarer marxisterne deres holdning. Der findes præster, der giver tilsvarende forklaringer. Pastor Osterreicher (England) erklærede i en prædiken: "Kommunismen er, uanset dens nuværende forskellige udtryksformer, både gode og dårlige, oprindelig en bevægelse for at befri mennesket for at blive udnyttet af et medmenneske. Sociologisk stod kirken, og står stort set fremdeles på samme side som udbytterne i verden. Karl Marx, hvis teorier kun dårligt tilslører hans lidenskab for retfærdighed og broderskab, som har sine rødder hos de hebræiske profeter, hadede religionen, fordi den blev brugt som redskab til at besvare en status quo, hvor børn var slaver og blev arbejdet til døde her i England for at gøre andre rigere. Det var ingen dårlig spøg for hundrede år siden at hævde, at religionen er opium for masserne . . .

Som medlemmer af Kristi legeme må vi ganske enkelt bodfærdigt indrømme, at vi står i dyb gæld til hver eneste kommunist." (Prædiken fra St. Mary's Fontana, London, 1968).

Jeg er krist, jeg elsker menneskene, jeg ønsker dem alt godt. Jeg vil uden skrupler acceptere anarkisme, kommunisme, demokrati, eller fascisme, hvis det ville fremme menneskehedens lykke. Jeg har brugt megen tid på at forstå Marx' tankeverden. Og jeg har fundet nogle overraskelser, som jeg gerne vil meddele læseren.

Marxismen gør indtryk på folk på grund af sin succes, men succes beviser intet. Troldmænd har ligeldes ofte succes. Succes bekræfter en fejltagelse såvel som sandhed. Nederlag kan være uvurderlige, fordi det kan bane vejen til den dybere sandhed. Derfor vil vi foretage en analyse af visse af Marx' værker uden at skele til deres succes.

I sin tidlige ungdom var Marx kristen. Hans første skriftlige arbejde, der er kommet til os, hedder: "Den Troendes Forening med Kristus". Her læser vi disse vidunderlige ord: "Ved Kristi kærlighed vender vi samtidig vore hjerter mod vore brødre, der i deres indre er bundet til os, og for hvem

han gav sig selv som et offer." (Marx og Engels, *Samlede Værker*, International Publishers, New York, 1974).

Marx kendte således en vej for menneskene til at elske hinanden som brødre. Det er den kristne tro.

Han fortsætter: "Foreningen med Kristus kunne give en indre højnelse, trøst i sorgen, rolig trøst, og et hjerte, der er tilgængelig for menneskelig kærlighed, for alt, der er stort og ædelt, ikke for ærgerrighedens og berømmelsens skyld, men kun for Kristi skyld."

Omtrent samtidig erklærer han i sin disputats, "En ung mands betragtninger ved valget af kald": "Selve religionen lærer os, at det ideal, som alle stræber imod, ofrede sig selv for menneskeheden, og hvem tør vove at modsige en sådan påstand? Hvis vi har valgt den stilling, hvor vi kan virke mest for ham, kan vi aldrig blive knuget af byrder, fordi de er kun ofre, der gives til gavn for alle."

Ingen omvendelse eller frafald forandrer noget menneske til 100%. Efter en sådan omvæltning i ens tanker sker det, at gamle trossætninger eller tvivl trænger frem i ens bevidsthed, og røber, at de ikke er slettet af sindet, men kun undertrykt i underbevidstheden.

Dette gamle Kristus-kompleks dukker op i Marx skrifter længe efter, at han har forvandlet sig til en frygtelig kæmper imod religionen.

Selv i en vanskelig tilgængelig bog om samfundsøkonomi som "*Kapitalen*", hvor tanker om religion næppe vedkommer emnet, skriver den modne og anti-religiøse Marx, helt ude af sammenhængen: "Kristendommen med sin kult af det abstrakte menneske, og især i sin borgerlige udvikling, protestantisme, deisme, osv., er den mest passende form for religion." (Kap. I, sektion IV).

Husk, Marx begyndte som troende kristen.

Da han absolverede gymnasiet, blev der i hans vidnesbyrd under "religiøse kundskaber" skrevet: "Hans kendskab til den kristne tro og moral er ret klar og velfunderet. Han er

også i nogen grad fortrolig med den kristne kirkes historie.” (Arkiv for Socialismens og Arbejderbevægelsens historie, 1925, - tysk).

Kort tid efter at han havde fået dette vidnedsbyrd, skete der noget mystisk i hans liv. Længe inden Moses Hess overbeviste ham om socialismen i 1841, blev han dybt og lidenskabeligt anti-religiøs. En ny Marx begyndte at tone frem.

Han skriver i et digt: ”Jeg ønsker at hævne på den Ene, der styrer foroven.” Han var altså overbevist om, at der findes En, der styrer foroven. Han lå i strid med Ham. Men den Ene foroven havde ikke gjort ham noget. Marx hørte til en forholdsvis velstående familie. Han havde ikke sultet scm barn. Han havde det meget bedre end mange af hans kammerater. Hvad skyldes derne frygtelige afsky mod Gud?

Intet personligt motiv kendes. Var Karl Marx i denne erklæring kun mundstykke for en anden? I en alder, hvor enhver ung mand nærer skønne drømme om at gøre godt mod andre og forberede sit fremtidige arbejde, hvorfor skulle han have skrevet disse linjer i sit digt” Påkaldelse fra en Fortvivlet”?

Så Gud har ranet alt fra mig
I skæbnens forbandede pine.
Hans verden er uigenkaldelig borte.
Kun hævn står endnu til mig.

Jeg skal rejse min trone på fjeldet.
Kold og frygtelig er dets tinde.
Voldene er overtro og frygt,
Fogden er sorteste pine.

Hvo som ser derpå med raske øjne
Skal vende sig bort, bleg og stum.
I den blinde og kolde dødeligheds greb:
Måtte hans lykke forberede hans grav.

(Karl Marx, *Samlede Værker*, Vol. I. International Publishers, New York, 1974).

Ordene: ”Jeg skal rejse min trone”, og tilståelsen, at fra den, der sidder på tronen, kan der kun komme frygt og li-

delse, minder en om Lucifers stolte praleri: "Jeg stormer himlen, rejser min trone deroppe over Guds stjerner," (Es. XIV, 13).

Men hvorfor ønsker Marx en sådan trone? Svaret findes i et næsten ukendt drama, som han skrev i sine studenterår. Det hedder *Oulanem*. Forklaringen kræver en smule omsvøb.

Der findes en satanistisk kirke. En af dens ritualer er den sorte messe, som en satanistisk præst læser ved midnat. Sorte kærter er sat i den omvendte lysesstage. Præsten er klædt i sit ornat, men på vrangen. Han siger alt, der er foreskrevet i messebogen, men læser det bagfra. Guds, Jesus og Marias hellige navne læses bagvendt. Et krucifiks hænges omvendt op, eller der trampes på det. En nøgen kvindekrop tjener som alter. En hostie, der er stjålet fra en eller anden kirke bærer påskriften "satan", og benyttes ved en efterabet altergang. Under den sorte messe brændes en bibel. Alle tilstedeværende lover at begå samtlige syv dødssynder, som de står opregnet i den katolske katekisme, og aldrig at gøre nogen god gerning.

Djævletilbedelse er meget gammel. Vi læser i V. Mosesbog, XXXII, 17: "de (jøderne) ofred til dæmoner, der ej er guder." Senere indviede kong Jeroboam af Israel præster til djævlekulten. (Anden Krønikebog, XI, 15).

Det er karakteristisk, at "Oulanem" er et helligt navn læst bagfra. Det er et anagram på Emanuel, et bibelsk navn for Jesus, og det betyder på hebraisk "Gud er med os".

Sådanne vrangbilleder af navne anses for effektiv sort magi.

Vi vil nu være i stand til at forstå dramaet *Oulanem*, dog kun på grundlag af en sælsom bekendelse, som Marx har aflagt i et digt kaldet "spillemanden", og som han senere selv, ligesom hans tilhængere tog afstand fra:

"Helvedets dampe stiger og fylder hjernen,
Indtil jeg er vanvittig og mit hjerte bjergtaget.
Se dette sværd?
Mørkets fyrste
Solgte det til mig."

Disse linjer får en særlig betydning, når man hører, at under den rituelle højere indvielse i den satanistiske kult sælges et fortryllet sværd, der sikrer sejr, til kandidaten. Han betaler for det ved at underskrive en kontrakt med blod fra sit håndled om, at hans sjæl efter hans død skal tilhøre djævelen.

Og nu citerer jeg fra dramaet *Oulanem*:

For han slår takten og giver tegnene.
Stadig djærvære spiller jeg dødens dans.
Thi de er også Oulanem, Oulanem.
Navnet runger som døden.

Runger, indtil det hendør i en sølle kryber.
Stands, nu forstår jeg, det stiger fra min sjæl,
Klart som luft, stærkt som mine egne knogler.

Dog har jeg magt i mine nyttige arme
til at knuge og knuse dig (menneskeheden)
med stormende styrke.

Men for os begge gaber afgrunden i mørket,
Du vil synke, og jeg skal leende følge efter,
Og hviske i dit øre, "Ned, kom ned med mig,
min ven."

Det hedder i Biblen, som Marx havde læst grundigt i skolen, og som han var ret fortrolig med i sine modne år, at djævelen skal kastes i afgrunden, og der skal lukkes og forsegles over ham, (Joh.Åb.XX, 3). Marx ønskede at trække hele menneskeheden ned i denne afgrund, der er forbeholdt djævelen og hans engle.

Hvem taler gennem Marx i dette drama? Er det rimeligt hos en ung student at formode som livsdrøm denne vision af menneskeheden, der styrter ned i mørkets afgrund, ("Bælgmørke" er et bibelsk udtryk for "helvede"), mens han selv leende følger dem, som han ført til vantrø? Intetsteds i verden dyrkes dette ideal end netop i indvielsesriterne i den satanistiske kirke, ved dens højeste grader.

Så kommer tidspunktet for Oulanems død. Hans ord lyder:

”Ødelagt, ødelagt, min tid er udrundet,
Uret er standset, dværghuset er styrtet sammen,
Snart skal jeg omfavne evigheden ved mit bryst,
Og snart skal jeg hyle jætteeeder imod menneske-
heden.”

Marx elskede Mephistopheles ord i *Faust*: ”Alt hvad der findes er værd at ødelægge.” Alt - heri indbefattet proletariatet og kammeraterne. Marx citerede disse ord i *18.Brumaire*. Stalin handlede derefter og udslettede endog sin egen familie.

Den satanistiske sekt er ikke materialistisk. Den tror på et evigt liv. Oulanem, den person, på hvis vegne Marx taler, bestrider ikke det evige liv. Han bekræfter det, men som et liv i had forstørret til det yderste. Man bedes bemærke, at evighed for djævlene betyder pine. Således bebrejdes Jesus af djævlene (Matth. VIII,29): ”Er du kommen hid før tiden for at pine os?.

Marx fortsætter:

”Ha, evigheden, det er vor evige sorg,
en ubeskrivelig og umåelig død,
beskidt, kunstigt opdigtet for at håne os,
vi som er urværker, blinde og mekaniske,
skabt som naragtige kalendere i tid og rum,
uden formål, blot til at ske, at blive fordærvet.”

Vi begynder at forstå hvad der skete med den unge Marx. Han havde en kristen tro, men hans vandel havde ikke været i overensstemmelse hermed. Hans breve til faderen er vidnedsbyrd om hans bortødslen af store beløb på fornøjelser, og hans stadige strid med den fædrene myndighed herom, og om andre sager. Så kan han være blevet omvendt til denne meget hemmelige kirkes tro og have modtaget indvielsesriterne. Satan, som hans tilhængere ser i deres hallucinatoriske orgier, taler igennem dem. Således er Marx kun Satans mundstykke, når han siger: ”Jeg ønsker at hævne mig på den Ene, der styrer deroppe.”

Lyt blot til afslutningen af *Oulanem*:

"Hvis der er noget der æder,
vil jeg springe ind i det, om jeg så skal ødelæg-
ge verden-
den verden, rager op mellem mig og afgrunden.
Jeg vil knuse den til småstykker med mine
vedvarende forbandelser.
Jeg vil omfavne dens hårde virkelighed.
Ved at omfavne mig vil verden sløvt forgå
og synke ned i det store intet,
udslettet, findes ej mere: det ville være ret at leve."

(Alle citater fra *Oulanem* og digtene er fra Robert Paynes *The Unknown Karl Marx* - Den ukendte Karl Marx, New York University Press, 1971).

I *Oulanem* handler Karl Marx som djævelen: Han overgiver hele menneskeheden til fordømmelse. *Oulanem* er formentlig det eneste drama i verden, hvor alle personer er klar over, at de er fordærvede, praler med og fejrer deres egen fordærvedhed af overbevisning. I dette drama er der ikke noget sort og hvidt. Der findes ingen Claudius og Ophelia, Iago og Desdemona. Her er alle sorte og alle har karakteregenskaber fra Mephistopheles. Alle er sataniske, fordærvede og fordømte.

Marx var 18, da han skrev alt dette, et for tidligt modne-
geni. Hans livsprogram var allerede fastlagt. Her er ikke et
ord om at tjene menneskeheden, proletariatet eller socialis-
men. Han ønskede at styrte verden i ruin. Han ønskede at
bygge sig en trone, hvis grundvold skulle bestå af menneske-
nes skælven.

Fra denne tid finder vi nogle besynderlige bemærkninger i
brevvekslingen mellem Karl Marx og hans far. Sønnen skri-
ver: "Et tæppe er gået ned. Mit Allerhelligste er revet ned,
og nye guder måtte finde husly." Disse er skrevet den 10.
nov. 1837, af en ung mand, der indtil da havde udgivet sig
for en troende kristen. Han havde erklæret, at Kristus var
i hans hjerte. Nu er dette ikke længere tilfældet. Hvem er
de nye guder, der nu skal bo der i hans sted?

Faderen svarer: "Jeg undlod at kræve en forklaring på denne mærkelige sag, skønt den syntes meget tvivlsom." Hvad er denne mystiske sag. Hidtil har ingen biografi af Marx kunnet forklare disse mærkelige sætninger.

Werner Blumenberg citerer i sin bog "*Portrait of Marx*" et brev fra Marx senior til sønnen af 2. marts, 1837: "Din fremgang, det dyrebare håb om at se dit navn engang blive berømt, og din jordiske velfærd er ikke de eneste ønsker, jeg nærer i mit hjerte. Disse er illusioner, som jeg nærde længe, men jeg kan forsikre dig om, at hvis de var gået i opfyldelse, ville jeg ikke være blevet lykkelig. Kun hvis dit hjerte forbliver rent og banker menneskeligt, og *hvis ingen dæmon* vil være i stand til at lokke dit hjerte bort fra bedre følelser, kun da vil jeg være lykkelig."

Hvorfor vil en fader pludselig give udtryk for frygt for en dæmonisk indflydelse på en ung søn, der hidtil har været troende kristen? Var det digtene, som han modtog som fødselsdagsgave fra sønnen på sin 55. fødselsdag?

Det efterfølgende citat er taget fra Marx' digt: "*Om Hegel*".

"Ord jeg taler til hobe blandet til djævelsk
forvirring,
Så enhver kan tænke nøjagtig det, han ønsker
at tænke."

I sit digt "Den blege Mø" hedder det:

"Himlen jeg forskertset,
Det ved jeg godt.
Min sjæl, fordums tro mod Gud,
Er udvalgt til helvede."

Enhver kommentar er overflødig.

Marx begyndte med kunstneriske ambitioner. Hans digte og hans drama har betydning, for såvidt de afslører hans sindstilstand, men da de ikke havde nogen litterær værdi, vandt de ingen anerkendelse.

Nederlag som maler og arkitekt skænkede os en Hitler, som dramatiker en Goebbels, som filosof en Rosenberg, Marx opgav poesien for en revolutionær karriere i Satans navn imod et samfund, der ikke havde villet anerkende hans digte. Det er muligvis et af hans motiver for hans totale oprør. Den foragt han mødte som jøde var et andet.

To år efter hans fader gav udtryk for sin bekymring, i 1839, skrev Marx "Forskellen mellem Demokrits og Epikurs Naturfilosofi", hvor han i forordet gør Aeschylus' ord: "Jeg nærer had imod guderne" til sine egne. Dog tager han det forbehold, at han er modstander af alle guder på jorden og i himlen, der ikke anerkender den menneskelige bevidsthed som den øverste guddom.

Marx havde erklæret sig som fjende mod alle guder, en mand, der havde købt sit sværd fra mørkets fyrste og betalt med sin sjæl. Han havde det erklærede mål at trække hele menneskeheden ned i afgrunden og følge leende efter.

Har Marx virkelig købt sit sværd hos Satan?

Hans datter Eleanor skrev en bog, *Morianen og Generalen, Minder om Marx og Engels* (Forlaget Dietz, Berlin 1964). Hun beretter, at Marx fortalte hende og hendes søstre mange historier, da de var børn. En, som hun syntes bedst om, var om en vis Hans Röckle. "Han fortalte denne historie måned efter måned, fordi det var en meget, meget lang historie, som aldrig fik nogen afslutning. Hans Röckle var en troldmand . . . der ejede en forretning med legetøj, og havde stor gæld . . . skønt han var en troldmand, var han altid i pengevanskeligheder. Derfor måtte han imod sin vilje sælge alle sine smukke ting, stykke for stykke, til djævelen . . . Nogle af hans oplevelser var forfærdelige og fik håret til at rejse sig på en."

Er det normalt for en far at fortælle sine små børn rædsels historier om at sælge sine dyrebareste ejendele til djævelen? Robert Payne beretter i "Marx" (Simon & Schuster, New York, 1968) udførligt denne episode, som Eleanor har fortalt den: Hvor ulykkelig var troldmanden Röckle ikke, da han imod sin vilje måtte sælge sit legetøj, idet han holdt fast ved det til sidste øjeblik. Men eftersom han havde sluttet en pagt med djævelen, var der ingen vej udenom.

Marx talte ikke meget i offentligheden om metafysik, men vi kan gætte os til hans synspunkter fra de mænd, som han omgikkes. En af hans medarbejdere i den I. Internationale var Mikhail Bakunin, en russisk anarkist, der skrev: "Satan var den første fritæinker og frelser i verden. Han befriede Adam og satte menneskeheden og frihedens tegn på hans pande, ved at gøre ham ulydig." (*God and the State*, citater fra anarkisterne, ed. P. Berman, Praeger forlaget, New Your, 1972).

Bakunin gør mere end blot at prise Lucifer. Han har en konkret revolutionsprogram, men ikke et, der vil befri de fattige fra udbytningen. Han skriver: "I denne revolution skal vi vække djævelen i folket, for at rejse de værste lidenskaber." (citeret i *Dzerjinskii*, R. Gul, Forlaget "Most", New Your, på russisk).

Karl Marx dannede den I. Internationale sammen med Bakunin, som støttede dette sælsomme program.

Bakunin røber, at Proudhon, en anden førende socialistisk tænker og dengang en af Marx venner, ligeledes "tilbad satan". (*Samtaler med Marx og Engels*, Insel-Verlag, Frankfurt, 1973). Hess havde introduceret Marx til Proudhon, som bar samme frisure, der var typisk for den daværende sataniske sekt af Joanna Southcotts disciple.

Proudhon erklærer i "Om Retfærdighed i Revolutionen og Kirken", at Gud var mønstret på uretfærdighed: "Vi opnår viden trods ham, vi når frem til samfundet trods ham. Ethvert skridt fremad er en sejr, vi vinder over det guddommelige."

Han fastslår: "Gud er stupiditet og angst; Gud er hykleri og falskhed; Gud er tyranni og fattigdom. Gud er ond. Hvor menneskeheden bøjer sig for et alter, som kongers og præsters slave, skal det fordømmes . . . Jeg sværger, Gud, med min hånd rakt mod himlen, at du er intet undtagen min fornufts bøddel, min samvittigheds scepter . . . Gud er væsentlig imod civilisationen, imod liberalismen, imod menneskeligheden." Proudhon erklærer, at Gud er ond, fordi mennesket, hans skabning, er ond. Sådanne tanker er ikke originale. De udgør det normale indhold i satandyrkelsens prædikener.

Marx stredes senere med Proudhon og skrev en bog for at modsige "*Elendighedens Filosofi*", der indeholder de ovenfor citerede ord. Men Marx modsagde kun uvæsentlige økonomiske doktriner. Han havde intet at indvende imod Proudhons dæmoniske oprør imod Gud.

Det er vigtigt på dette tidspunkt energisk at fastslå, at Marx og hans fæller, selvom de var modstandere af Gud, ikke var ateister, således som nutidens marxister betegner sig selv. Det vil sige, at selvom de åbent afsvor og tilsmudsede Gud, hadede de en Gud som de troede på. Hans eksistens blev ikke betvivlet. Det blev hans herredømme.

Da den kommunistiske revolution brød ud i Paris i 1871, erklærede communarden Flourence: "Vor fjende er Gud. Had til Gud er begyndelsen til visdom." (*Philosophy of Communism*, Charles Boyer, Fordham University Press, New York, 1952).

Marx havde kun lovord for communarderne, der åbent erklærede dette mål. Men hvad har det at gøre med en rimeligere fordeling af goderne, eller bedre sociale institutioner? Det er kun den ydre camouflage for at skjule det virkelige mål - den totale udryddelse af Gud og hans dyrkelse. Idag oplever vi vidnedsbyrd herom i lande som det kommunistiske Kina, Albanien, og Nordkorea, hvor alle kirker, moskeer og pagoder er lukket.

Det hedder i denne Marx-Biografi: "Der kan næppe herske tvivl om, at disse endeløse historier var selvbiografiske . . . Han havde djævlens syn på verden, og djævlens ondsind. Undertiden syntes han at være vidende om, at han var ved at udføre onde gerninger."

Da Marx havde skrevet *Oulanem* og sine ungdomsdigte, hvori han tilstår, at han har sluttet pagt med djævelen, skændede han ikke socialismen en tanke. Han kæmpede endog imod den. Han var redaktør af det tyske blad *Rheinische Zeitung*, hvor "han end ikke vil indrømme de kommunistiske ideer i deres nuværende form blot teoretisk gyldighed, for slet ikke at tale om deres praktiske gennemførlighed, der i hvert fald er umulige . . . Forsøg på at virkeliggøre de kommunistiske ideer kan besvares med en kanon, så snart de er blevet farlige . . ."

På dette punkt i sin udvikling mødte Marx Moses Hess, den mand der skulle spille den vigtigste rolle i hans liv, og som fik ham omvendt til det socialistiske ideal.

Hess kalder ham "Dr. Marx - mit idol, som vil give den middelalderlige religion og politik det sidste spark." Altså, at sparke til religionen er det første mål, ikke socialismen. Georg Jung, en anden af Marx venner på dette tidspunkt, skriver i 1841 endnu tydeligere: "Marx vil sikkert jage Gud ud af sin himmel, og vil endog anlægge sag imod ham. Marx kalder den kristne religion en af de mest umoralske religioner." (*Samtaler med Marx og Engels*, Insel-Verlag, Frankfurt, 1973). Intet under, for Marx troede, at de kristne i oldtiden havde slagtet mennesker og spist deres kød.

Disse forventninger nåedes af dem, der indviede Marx i satanismens dybder. Det var slet ikke sandt, at Marx nærrede ophøjede sociale idealer om at hjælpe menneskeheden, at religionen stod i vejen for at opfylde dette ideal, og at Marx af den grund indtog en fjendtlig holdning imod religionen. Tværtimod, Marx hadede alle guder, han hadede selve gudstanken. Han var rede til at være den mand, der skulle sparke Gud bort. Socialismen var maddingen til at lokke proletarier og intellektuelle til at hengive sig til dette djævelske ideal.

Da sovjetrusserne i begyndelsen valgte dette kampråd: "Lad os fordrive kapitalisterne fra jorden og Gud fra himlen," indfrie de blot arven efter Karl Marx.

Tidligere har jeg nævnt den bagvendte stavemåde af navne som en af den sorte magis ejendommeligheder. Det vrangvendte gennemsyrrer i den grad hele Marx' tankeverden, at han bruger det overalt.

Han besvarer Proudhons Bog *Elendighedens filosofi* med en anden bog *Filosofiens Elendighed*. Han skrev: "Vi må tværtimod bruge kritikens våben, kritikken af våbnene." etc.

Har du nogensinde tænkt over Marx' frisur? Mænd plejede dengang at have skæg, men ikke et skæg som hans, og de havde ikke langt hår. Marx' fremtoning var karakter-

ristisk for Joanna Southcotts disciple. Hun var en satanisk præstinde, som troede at stå i forbindelse med djævelen Si-loh. (*Samtaler med Marx og Engels*). Omkring 60 år efter hendes død i 1814 skete det besynderlige, at der til Southcott-menigheden i Chatham sluttede sig en soldat, James White, der efter tjeneste i Indien var vendt hjem, og som overtog den lokale ledelse, og *udviklede Joannas lære videre . . . med et kommunistisk islæt.*" (James Hastings, *Encyclopedia of Religion and Ethics*, Charles Scribner's Sons, New York, 1921).

I Marx' digte "En fortvivlet Mands Bøn", og "Menneskets Stolthed", er menneskets ypperste bøn for sin egen storhed. Hvis mennesket skal forgå ved sin egen storhed, vil det være en kosmisk katastrofe, men han vil dø som en gudlignende skabning, sørget over af dæmonerne. Marx' ballade "Spillemanden", gengiver sangerens klage imod en Gud, der hverken kender eller agter hans kunst. Den toner frem fra helvedets mørke afgrund, "bjergtager sindet og fortryller hjertet, og hans dans er dødens dans." Sangeren drager sit sværd og kaster det ind i digterens sjæl.

Kunst, der toner frem fra helvedets mørke afgrund, og bjergtager sindet . . . man mindes den amerikanske revolutionær Jerry Robins ord i *Do It*: "vi kombinerede ungdom, musik, sex, narkotika, og oprør med forræderi - og det er en kombination, der er vanskelig at slå."

Et andet af Marx' digte, hvori han vedgår, at det ikke er hans mål at forbedre verden, reformere eller revolutionere den, men simpelthen at ruinere den og frydes ved sammenbruddet, indeholder det følgende:

"Med foragt kaster jeg min handske
Lige i fjæset på verden,
Og skuer denne dværgagtige Jætte bryde sammen.
Så vandrer jeg som en sejrrig Gud
Gennem verdens ruiner,
Og giver mit ord skaberkraft,
Og føler mig lig Skaberen.

(Fra D. McLellan, "Marx before Marxism", Mac Millan)

Marx bekendte sig til satanismen efter en indre kamp. Digtene sluttede i en alvorlig sygdomsperiode, resultatet af denne storm i hans hjerte. Han skriver på dette tidspunkt om sin "pine ved at skulle gøre et idol af et synspunkt som han afskyr. Han føler sig syg." (Ibidem).

Den altoverskyggende årsag til Marx omvendelse til kommunismen fremtræder tydeligt i et brev fra hans ven Georg Jung til Ruge. Det drejer sig ikke om proletarietets emancipering, ej heller om oprettelsen af en bedre samfundsorden. Jung skriver: "Hvis Marx, Bruno Bauer og Feuerbach gør fælles sag for at grundlægge et teologisk-politisk tidsskrift, gør Gud klogt i at omgive sig med alle sine engle og have medlidenhed med sig selv, idet disse tre ganske givet vil fordrive ham fra himlen . . ." (cit. efter McLellan, se foroven).

Alle aktive satanister har ødelagte personlige tilværelser. Det var også tilfældet med Marx.

Arnold Kunzli, i sin bog "K. Marx - et Psychogram", Europa-Verlag, Zurich, 1966) beretter om denne tilværelse, der førte til, at to døtre begik selvmord, ligesom en svigersøn. Tre børn døde af underernæring. Hans datter Laura, der var gift med socialisten Laforque, måtte ligeledes begrave tre af sine børn. Derpå begik hun og hendes mand selvmord i fællesskab. En anden datter, Eleanor, besluttede at gøre det samme sammen med sin mand. Hun døde, han fortrød i sidste øjeblik. Satanisters familier er fordømte.

Marx følte ingen forpligtelse til at tjene til livets ophold, skønt han let kunne have gjort det gennem sine omfattende sprogkundskaber. Han klarede sig ved at tigge fra Engels. Han havde et uægte barn med sin tjenestepige. Senere gav han Engels skylden for paterniteten, og Engels gik med på spøgen. Han drak voldsomt. Riazanov, direktøren for Marx-Engels instituttet i Moskva, vedgår denne kendsgerning i sin bog "Karl Marx, Manden, Tænkeren og Revolutionæren", International Publishers, New York, 1927.)

Og da vi har nævnt Engels, lige et ord om ham. Engels var opvokset i en pietistisk familie. I sin ungdom skrev han skønne kristne digte. Vi kender ikke omstændighederne, der fik ham til at miste troen. Men efter sit møde med Marx

skrev han om denne: "Hvem jager med vild ildhu? En sort mand fra Trier (Marx' fødested), et bemærkelsesværdigt uhyre. Han går ikke, og løber heller ikke, men hopper på sine hæle og raser i vrede, som om han ville fange himmelshvælvet og slynge det til jorden. Han rækker sine arme langt op i luften. Den onde næve er lukket, han raser uophørligt, som om titusind djævlé har fanget ham i håret." (Marx-Engels, udvalgte værker, på tysk, II. tillægsbind, p. 301)

Engels var begyndt at tvivle på sin kristne tro efter at have læst den liberale teolog Bruno Bauers bog. Han oplevede en voldsom indre kamp. Han skrev dengang, "jeg beder hver eneste dag, faktisk hele dagen om sandhed, og jeg har gjort det lige siden, jeg begyndte at tvivle, men stadig kan jeg ikke vende tilbage. Tårerne bryder frem mens jeg skriver." (Cit. i Franz Mehring, *Karl Marx*, G. Allen & Unwin, London, 1936).

Engels fandt ikke vejen tilbage til Guds ord og sluttede sig til den, som han selv havde betegnet som "et uhyre, der er besat af tusinder djævlé". Han oplevede en bagvendt omvendelse.

Hvad slags mand var Bruno Bauer, den liberale teolog, der spillede en afgørende rolle ved ødelæggelsen af Engels kristne tro, og som støttede Marx på hans nye korstog imod kristendommen? Mon han havde noget at gøre med dæmønerne? Lyt blot til hvad Bruno Bauer skrev til sin ven Arnold Ruge, der også var ven med Marx og Engels, den 6. dec. 1841:

"Jeg holder forelæsninger her ved universitetet for en stor tilhørerskare. Jeg kan ikke genkende mig selv, når jeg fremviser mine gudsbespøttelser fra prædikestolen. De er så kraftige, at det får hårene til at rejse sig på hovederne af disse børn, som ingen burde krænke, jeg husker hvordan jeg arbejder fromt derhjemme og skriver et forsvar for den Helige Skrift og Åbenbaringen. I hvert fald, der er en meget ond dæmon, der besætter mig så ofte jeg bestiger prædikestolen, og jeg er så svag, at jeg er tvunget til at give efter for ham . . . Min gudsbespøttende ånd er kun tilfreds, hvis jeg bemyndiges til at prædike åbent som professor udi det ateistiske system." (*Marx-Engels*, Historisk-kritisk fuldstændig udgave, Forlaget ME, Frankfurt, 1927, Vol. I,1).

Den mand, der overbeviste Engels til at blive kommunist, var den samme Moses Hess, der havde overbevist Marx før. Hess skriver efter et møde med Engels i Köln. "Han forlod mig som kommunist i hele sin ildhu. *På den måde skaber jeg ødelæggelser.*" (Moses Hess, Udvalgte værker, Forlag Joseph Melzer, Köln 1962). "Jeg skaber ødelæggelser." Var det det egentlige formål med Hess' liv? Det var også Lucifers.

Sporene af det kristne sindelag forsvandt aldrig fra Engels. I 1865 giver han udtryk for sin beundring for reformations-sangen: "Vor Gud han er så fast en borg," og betegner den som en "triumfhymne, der blev det 16. århundredes Mar-seillaise." (Indledning til Naturens Dialektik"). Der findes også andre pro-kristne udtalelser af Engels.

Engels tragedie er rystende, endog endnu mere gribende end Marx'. Lyt blot til det efterfølgende skønne kristne digt, som den mand skrev i sin ungdom. Han, der senere skulle blive Marx' bedste forbundsfælle ved religionens ødelæggelse:

Herre Jesus Christ, Guds eneste søn,
Stig ned fra din himmelske trone,
Og frels min sjæl,
Stig ned i hele din nåde,
Lys af din faders hellighed,
Skænk at jeg måtte vælge dig.
Dejlig, strålende uden sorg er den
Glæde, hvormed vi, Frelser,
Priser og lovsynger dig.

Og når jeg drager mit sidste suk,
Og må lide dødens kval.
Måtte jeg stå fast hos dig.
At når mine øjne er fyldt med mørke,
Og når mit hjerte ej længer slår,
Jeg bliver kold i dit navn.
Oppe i himlen skal min ånd lovsynge
Dit navn i evighed,
Da den hviler sikkert i dig.

Ak, var den glædesstund dog nær,
Når jeg fra din elskede barm

Måtte høste nyt liv, der varmer.
Og så, Min Gud, med tak til dig,
Vil jeg omfavne mine kære,
Evigt i mine arme.
Og leve i al evighed
For at skue dig til stadighed,
Vil mit liv påny udfolde sig.

Du kom for at befri menneskeheden
Fra døden og det onde, for at skabe
Velsignelse og lykke overalt.
Og nu med denne din nye nedstigning
På jorden vil alt blive forandret.
Til hver enkelt vil Du give hans del.

Efter at Bruno Bauer havde sæt tvivl i hans sjæl, skrev Engels til nogle venner, "Det står skrevet: "Beder, så skal eders gives". Jeg søger sandheden hvor som helst, jeg nærer håb at finde i det mindste en skygge deraf. Dog kan jeg stadig ikke anerkende jeres sandhed som den evige sandhed. Dog står der skrevet: "søger, så skulle I finde. Hvilket Menneske er der iblandt eders, som, når hans søn beder ham om brød, vil give ham en sten? - Hvor meget mindre skal eders Fader, som er i Himlene," (Matth.VII, 8-11).

Jeg får tårer i øjnene mens jeg skriver dette. Jeg er gennemrystet, men jeg føler, at jeg ikke vil være fortabt. Jeg vil komme til Gud, som hele min sjæl længes efter. Dette er også et vidnedsbyrd om den Helligånd. Med dette vil jeg leve og med dette vil jeg dø.

. . . Guds ånd bærer vidnedsbyrd for mig, at jeg er et Guds barn."

Han var udmærket klar over den satanistiske fare.

I sin bog "*Schelling, Filosofien i Kristo*", skrev Engels: "Siden frygtelige franske revolution, har en helt ny, djævelsk ånd bjergtaget en stor del af menneskeheden, og gudløsheden løfter sit dristige hoved på en sådan skamløs og snedig måde, at man skulle tro, at skriftens bebudelser fuldbyrdes nu. Lad os først se, hvad Skriften siger om de sidste tiders gudløshed. Jesus siger i Matth. XXIV, 11-13: "Og mange

falske profeter skulle fremstå og forføre mange. Og fordi lovløsheden bliver mangfoldig, vil kærligheden blive kold hos de fleste. Men den, som holder ud indtil enden, han skal frelses. Og dette riges evangelium skal prædikes i hele verden til et vidnedsbyrd for alle folkeslagene; og da skal enden komme." - Og derpå i v.24: "Thi falske krister og falske profeter skulle fremstå og gøre store tegn og undergerninger, så at også de udvalgte skulle blive forførte, om det var muligt." Og Paulus siger i II. Thes. II,ff: "Og Syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller helligdom . . . han (= den onde), hvis komme sker ifølge satans kraft, med al løgnens magt og tegn og undere og med alt uretfærdigheds bedrag for den, som fortæbes, fordi de ikke toge imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelste; Og derfor sender Gud dem kraftig vildfarelse, så at de tro løgnen, for at de skulle dømmes, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden." Og så videre og så videre, Engels citerer skriftsted efter skriftsted akkurat som den mest bibeltro teolog ville gøre.

Han fortsætter: "Vi har intet længere i fællig med ligegyldighed eller kulde overfor Herren. Nej, det er et åbent, erklæret fjendskab, og i stedet for alle sekter og partier har vi nu kun to, de kristne og de anti-kristne . . . Vi ser de falske profeter iblandt os . . . De rejser gennem Tyskland og ønsker at trænge ind allevegne. De bringer deres sataniske lærdom på markedspladserne og bærer djævlens flag fra den ene by til den anden, og forfører den stakkels ungdom, for at kaste dem i helvedets og dødens dybeste afgrund." Han slutter denne bog med disse ord fra Åbenbaringen: "Se, jeg kommer snart. Bevar, hvad du ejer, så ingen kan fratage dig din krone. Amen" (frit citeret efter Åben.XXII, 7 eller 12 eller 20), *Marx-Engels*, historisk-kritisk fuldstændig udgave I, se foroven).

Den mand, der skrev sådanne digte og disse advarsler imod satanismen, den mand, der under tårer bad om at blive bevaret for denne fare, den mand, der så, at Marx var besat af tusind djævla, den mand bliver Marx' nærmeste medarbejder i den djævelske kamp "for at afskaffe al religion og al moral." (*Det kommunistiske Manifest*, af Marx og Engels).

Det har den liberale teologi gjort. Den deler med Marx og

Engels skylden for de snese af millioner uskyldige, der er dræbt af kommunismen.

Efter dette bedrøvelige, men uundgåelige intermezzo om Engels vender vi tilbage til Marx.

Rolv Heuer beskriver Marx hærgede finansielle eksistens i "*Genie und Reichum*": "Som student i Berlin modtog sønnen af papa Marx 700 dalere om året i lommepenge." Det var et enormt beløb, fordi dengang havde kun 5 procent af befolkningen en indtægt på over 300 dalere. I hele sit liv modtog Marx fra Engels omkring 6 millioner franske francs. (Tallene stammer fra Marx-Engels Institutet).

Han begærede altid arv. Da en af hans onkler lå på dødslejet, skrev han: "Hvis den hund dør, er jeg ude af alt besvær," hvortil Engels svarede: "Jeg lykønsker mig selv til sygdommen hos en, der står i vejen for en arv, og jeg håber, at ulykken vil indtræde snart."

Så døde "hunden" den 8. marts, 1855. Marx skriver: "En meget heldig begivenhed. Igår fik vi meddelelse om min kones 90-årige onkels død. Min kone får omkring 100 Pund, endog mere, hvis den gamle hund ikke har eferladt en del af sine penge til sin husholderske."

Han nærede ingen venligere tanker om de personer, der stod ham meget nærmere end sin onkel. Han var ikke på talefod med sin moder. I dec. 1863 skrev han til Engels: "For to timer siden fik jeg et telegram om, at min moder er død. Skæbnen skulle tage et medlem af familien. Jeg havde allerede en fod i graven. Under disse omstændigheder behøves jeg mere end denne gamle kone. Jeg må tage til Trier af hensyn til arven." Det var alt han havde at sige om sin moders død.

Marx tabte mange penge på børsen, hvor han, økonomen, kun forstod at tabe penge.

Eftersom satanisterne er en meget hemmelig sekt, ejer vi kun antydninger om muligheden af Marx forbindelse med den. Hans uordentlige livsførelse kunne være et nyt led i beviskæden, som vi allerede har omtalt.

Marx var en intellektuel af højt karat. Som Engels. Men deres korrespondance er fuld af sjofelheder, som man ikke plejer at møde i dette samfundslag. Overalt er der beskidte udtryk, men der findes ikke et eneste brev, hvor man hører en idealist tale om sine humane eller socialistiske drømme.

Marx' hele indstilling og konversation var sataniske af karakter. Endskønt en jøde, skrev han en ond, antisemitisk bog "*Det jødiske Problem*". Dog var det ikke kun jøderne, som han hadede. Hans ven Weitling skrev: "De almindelige samtaleemner hos Marx er ateismen, guillotinen, Hegel, reb og dolk." Han hadede tyskerne. Han skrev: "Prygl er det eneste middel til at få tyskerne til at genopstå." Han talte om det "stupide tyske folk". "Tyskerne, kineserne og jøder bør sammenlignes med omkringvandrede småhandlende." Han talte om "tyskernes modbydelige nationale snæversind" (Kunzli, *Psychogram*). Han anså russerne for at være undermennesker. ("K. Marx om Rusland," Forlaget Zaria, Canada, på russisk). De slaviske nationer er "etnisk bundfald", (cit. efter "New York Times" den 25.6.1963).

Således har vi drøftet flere antydninger, der kunne føre til den konklusion, at Marx var satanist.

Marx' yndlingsbarn var Eleanor. Han kaldte hende Tussy og sagde hyppigt: "Tussy, det er mig." Lad os da lytte til, hvad Tussy har at sige:

Med Marx' samtykke giftede Eleanor sig med Edward Aveling, en ven af Mrs. Besant, der var den førende ånd indenfor teosofien. Han holdt forelæsninger om emner som "Guds Ondskab" (akkurat som satanisterne gør det. De benægter ikke Guds eksistens, medmindre de kan føre andre bag lyset. De ved, at Han findes, men betegner Ham som ond.) I sine forelæsninger forsøgte han at bevise, at "Gud fremmer flerkoneri og opfordrer til tyveri." Han gik ind for retten til gudsbespottelse.

(*The Life of Eleanor Marx*, af Chushichi Tzuzuki, Clarendon Press, Oxford, 1967).

Lyt blot til det følgende teosofiske digt, idet det bør huskes at Marx' svigersøn var en af de mest fremtrædende talere in-

denfor bevægelsen. Sådanne digte blev reciteret i Marx hjem
Man får således et glimt af dets åndelige klima:

*Dig vier jeg mine vers, tøjleløs, dristig,
Skal du, Satan, bankettens herre, bestige,
Bort, præst, med dit vievand, og med din brægen,
Thi aldrig skal Satan, min præst, stå bag dig.*

*Din ånde, Satan, bevinger mine vers,
Når jeg fra min barm trodser guderne.
Blandt præstekonger, blandt umenneskelige
konger,
Dit er lynet, der får sindene til at skælve.*

*Sjæl der vandrer langt fra den lige sti,
Satan er nådig. Se Héloisa!*

*Som hvirvelstormen spreder sine vinger,
Går han forbi, mit folk, Satan den store!*

*Hil, fornuftens store hævner,
Helliget dig skal røgelse og løfter stige,
Thi du har styrtet præstens gud.*

(citeret efter "Prince of Darkness af F. Tatford,
Bible and Advent Testimony movement)

Forbindelsen mellem marxisme og teosofi er ikke tilfældig. Teosofien har i vest udbredt den indiske doktrin om, at der ikke findes nogen sjæl hos den enkelte. Det som teosofien gør ved overtalelse, gør marxismen ved svøbens magt. Den røver menneskets personlighed, forvandler dem til robotter, der lyster staten.

Endnu en interessant kendsgerning. Kommandør Riis havde været en af Marx' disciple. Ramt af sorg ved meddelelsen om hans død tog han til London for at besøge det hus, hvor hans beundrede lærer havde boet.

Familien var flyttet. Den eneste han kunne nå at tale med, var Marx' tidligere tyende. Hun fortalte denne overraskende nyhed: "Han var en gudsfrygtig mand. Da han var meget syg, bad han alene i sit værelse foran en række tændte, le-

vende lys, og bandt en slags sort bånd om sin pande. (S. M. Riis, *Karl Marx, "Master of Fraud"*, - Bedragets Mester Speller, New Your, 1962) Det kunne tyde på de fylakterier (bederemme), som ortodokse jøder bærer under morgenbønnen.

Men Marx var døbt i den kristne religion. Han har aldrig været troende jøde. Derpå blev han en kæmper imod Gud. Han skrev bøger imod religionen og opdragede alle sine børn som ateister. Hvilken ceremoni har dette uvidende tyende anset for at være en bøn? Når jøder beder deres bønner med fylakterier på panden har de aldrig en række brændende kærter foran sig. Kan det have været en eller anden magisk ritus?

En anden antydning findes i et brev til Marx fra hans søn Edgar af 31. marts 1854 (M.E. Korrespondance, Vol. II M. E. Instituttet, Moskva, p. 18). Det begynder ganske overraskende "Min kære djævel". Har man nogensinde hørt om en søn, der tiltaler sin far således? Dog er det måden hvorpå en satanist skriver til sin elskede. Mon sønnen også har været indviet?

Visse biografier af Marx kan tyde på en intuition hos forfatterne om forbindelsen mellem djæveltilbedelse og emnet for vedkommende bog, men uden den påkrævede åndelige forberedelse kunne de ikke fatte kendsgerningerne for deres øjne. Alligevel er deres vidnedsbyrd interessante.

Marxisten Franz Mehring skrev i sin bog *Karl Marx* (G. Allen & Unwin, London, 1936). "Skønt Karl Marx' fader døde nogle få dage før sønnens 20. fødselsdag, synes han med hemmelig frygt at have iagttaget dæmonen i hans elskede søn. Heinrich Marx mente ikke, og kunne ikke tro, at den rige skat af borgerlig kultur, som han videregav til sin søn Karl som en værdifuld arv for livet, kun ville hjælpe til at fremelske den djævel, som han frygtede."

Marx døde i fortvivlelse, som alle satanister gør. Den 25. marts 1883 skrev han til Engels, "Hvor er livet dog uden pointe og tomt, men hvor ønskværdigt."

Der ligger en hemmelighed bag marxismen, som kun meget

få marxister kender. Lenin skrev: "Efter et halvt århundrede har ikke en eneste marxist fattet Marx." (Citeret i *Hegel*, af W. Kaufmann, Doubleday, 1965).

Alt dette skriver jeg for at udforske emnet. Kristne tænkere, forfalder, som alle andre, ofte til fristelsen at bevise eller anden forudfattet tanke. De fremlægger ikke nødvendigvis kun så meget af sandheden, som de kender til. Tænkere er undertiden tilbøjelige til at lyve eller overdrive antallet af argumenter, de har til rådighed for at bevise deres påstand.

Jeg vil ikke påstå, at jeg har givet et ubestrideligt bevis på, at Marx var medlem af en sekt af djævletilbedere, men jeg tror, at der er tilstrækkelig mange spor til at sandsynliggøre det. Afgjort er der antydninger nok, der peger i den retning. Afgjort er der antydninger nok til at formode en satanisk indflydelse på hans levned og lære, idet det må indrømmes, at der er huller i tankekæden, som ville føre til en definitiv konklusion i denne sag. Jeg har givet den første impuls. Lad andre fortsætte denne betydningsfulde undersøgelse af forholdet mellem marxisme og satanisme.

Jeg kan ikke gøre det, fordi hele min tid optages af mit arbejde indenfor organisationen "Jesus til den kommunistiske verden", hvis formål det er at redde de uskyldige ofre for satanisk forfølgelse under kommunistisk styre.

For det andet, jeg er ikke den helgen, man burde være, inden man dykker dybere ned i sådanne emner. Jeg er trængt så vidt frem i djævlekultens hemmeligheder som jeg formåede.

Under invielsesceremonien til 3. grad skal man aflægge eden: "*Jeg vil altid gøre det, som jeg vil.*" Dette er en åbenlys fornægtelse af Guds bud. "I skal ikke lade eder vildlede af eders hjerte eller øjne, af hvilke I lader eder forlede til bolen," (IV. Mose, XV,39). Som jeg allerede har sagt, er denne satanistiske kult meget gammel, ældre end kristendommen. Profeten Esaja kan have haft i tankerne, da han skrev, "Vi vendte os *hver sin vej*, men Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle" (Es. LIII,6).

Når en mand eller kvinde indvies til 7. grad, sværger han, at hans princip skal være: "Intet er sandt, og alt er tilladt." Da Marx udfyldte et spørgeskema for sin datter, besvarede han spørgsmålet: "Hvilket er deres yndlingsprincip? med ordene: "Tvivl om alt". I de *Kommunistiske Manifest*" havde han skrevet, at hans mål ikke blot var at afskaffe enhver religion, men også enhver moral, hvilket ville gøre alt tilladt.

Jeg var rædselsslagen, da jeg læste den 7. grads mysterium i satanismen på en plakat ved Paris' universitet under urolighederne i 1968. Det var forenklet til formlen: "Det er forbudt at forbyde," hvilket er den normale konsekvens, hvis "intet er sandt og alt er tilladt".

Det unge menneske var ikke klar over den stupide formulering. Hvis det er forbudt at forbyde, må det også være forbudt at forbyde et forbud. Hvis alt er tilladt, må det også være tilladt at forbyde. Det unge menneske troede, at eftergivenhed betød frihed. Marxister ved det bedre. For dem betyder "alt er tilladt", at det er forbudt at forbyde et grusomt diktatur efter det røde Kinas eller Sovjetunionens mønster.

Men jeg har selv en tilbøjelighed til at være en dominerende Person. Da jeg granskede historiens store personligheder, der valgte uden forbehold at hengive sig til satans dominerende indflydelse, har jeg følt de onde tendenser i mig selv styrket. Derfor har jeg, hellere end at ofre den kostelige juvel som jeg ejer, min egen sjæl, foretrukket ikke at fortsætte mine undersøgelser, selv for det høje moralske formål at afsløre ondets kildevæld.

Satan er en falden ærkeengel, der har bevaret en ærkeengels forstand. Vi mennesker kan ikke måle os med ham. Jeg mener, at en karmelitisk priorinde gav mig et meget viist råd, da hun opfordrede mig til at jage djævelen bort, fremfor at granske i hans hemmeligheder.

Jeg har haft mere end nok ved at undersøge satanismens onde hemmeligheder. Jeg afbrød mine undersøgelser.

Jeg huskede de ord, som Douglas Hunt skriver i sin bog *Researches in the Sphere of the Occult*" (Okkulte Forskning-

er): "Det er påkrævet afgørende at advare enhver imod at deltage i sort magi, den være ægte eller falsk. Rør ikke ved disse ting, og undgå som pesten enhver, der beskæftiger sig dermed. Selvom det altsammen er bedrag, - hvilket ofte er tilfældet, - er det stadig snavs og vildskab. Selv når det er barnagtigt. Det fører kun til sjælens forvrængning og fornedring. Og når de virkelige Magter viser sig (som det er tilfældet i Marxismen), er resultaterne for deltagerne usigeligt frygtelige."

Kommunisme er kollektiv djævlbesættelse. Solsjenitsyn røber i "*Øgruppen Gulag*" visse af dens rædselsvækkende resultater på folks sjæle og levnedsløb.

Jeg gentager, jeg ved, at de beviser jeg her giver kun er indier. Problemet bør granskes nøjere af en anden. Men det, som jeg har skrevet her rækker til at vise, at det, som marxisterne siger om Marx er en myte. Han blev ikke inspireret af proletariatets fattigdom, for hvem revolution var den eneste løsning. Han elskede ikke proletarerne. Han kaldte dem "tåber".

Marx elskede ikke sine våbenfæller i kampen for kommunismen.

Freiligrath kaldte han "svinet", Lassalle en "jødisk nigger", kammerat Liebknecht "oksen", og Bakunin "et teoretisk nul".

En revolutionskæmper fra 1848, løjtnant Tchekov, der tilbragte nætterne med at drikke sammen med Marx, erklærede, at hans selvforgudelse havde opslugt alt det gode, der havde været i ham.

Marx elskede ikke menneskeheden. Mazzini, der havde kendt ham godt, skrev, at han havde en "ødelæggende ånd. Hans hjerte sprænges snarere af had end af kærlighed til menneskene." (Alle disse citater er fra *Karl Marx* af Fritz Raddatz, forlaget Hoffman & Campe, Hamborg, 1975).

Marx hadede ikke religionen, fordi den stod i vejen for menneskehedens lykke. Tværtimod, han ønskede at gøre menneskeheden ulykkelig fra nu og til evigheden. Det proklame-

rede han som sit ideal. Hans mål var at udslette religionen. Socialisme, omsorg for proletariatet, humanisme - altsammen kun påskud.

Da Marx havde læst "*Arternes Oprindelse*" af Charles Darwin, skrev han et brev til Lassalle, hvori han frydes ved at Gud, - i det mindste indenfor naturvidenskaberne - har fået dødsstødet. (*Charles Darwin and Thomas Huxley*, af G. De Beer, Oxford University Press, 1974). Hvilken tanke lå forrest i Marx' sind? Var det det stakkels proletariats nød? Hvis det var tilfældet, hvilken gavn kunne så Darwins teori gøre? Eller kan det være, at Marx' fornemste mål var at ødelægge religionen?

Arbejdernes vel var kun et påskud. Hvor proletarierne ikke kæmper for socialistiske idealer, vil marxisterne udnytte racemodsætninger eller de såkaldte generationsforskelle. Det vigtigste er religionens ødelæggelse.

Marx troede på helvede, og hans program gik ud på at sende folk i helvede.

Det kan på dette punkt være interessant at påpege, at Bukharin, der var generalsekretær for den kommunistiske internationale og en af marxismens store forkyndere i dette århundrede, 12 år gammel, efter at have læst Johannes Åbenbaring i Biblen, længtes efter at blive antikrist. Da han i Biblen læste, at anti-krist måtte være søn af den apokalyptiske store skøge, insisterede han på, at hans mor skulle vedgå, at hun havde været en skøge. (George Katkov, *The Trial of Bukharin*, - Processen imod Bukharin, - Stein & Day, New York, 1969).

Samme Bukharin, der vidste besked herom, skrev om Stalin: "Han er ikke noget menneske, men en djævel."

Det første pseudonym, under hvilket Stalin skrev, var "Demonosjvili", der betyder noget i retning af "den besatte" på georgisk, (Grani no. 90-4). Samt "Besosjvili" - den djævelske. (A. Avtorhanov "The Provenience of Partykrati" - Partikratiets Oprindelse -, Posev, Tyskland)

Mao skrev: "Fra mit 8. år hadede jeg Konfucius. I vor lands-

by var der et konfuciansk tempel. Af ganske hjerte ønskede jeg kun eet: at ødelægge det helt ned til grundmuren." (*Mao Tse-Tung*, af M. Zach, Forlaget Bechtle, Tyskland).

Har du nogensinde mødt et 8-års barn, der kun ønskede sin egen religions udslættelse? Sådanne tanker tilkommer dæmoniske karakterer.

Trotzkij var ligeledes degenereret. 8 år gammel havde han allerede en stor samling af pornografiske billeder (Bertram Wolfe, *"Three who made the Revolution"* - Tre, der skabte Revolutionen -) I det czaristiske Rusland var forholdene ikke som i dag. Man kunne ikke finde pornografi i hver eneste kiosk. Han må have haft stor ildhu og må have stjålet mange penge fra sine forældre for at kunne skabe en sådan samling. Det var en anden afsindig sjæl.

Lad mig blot nævne den modsatte yderlighed, St. Paul af Korset, der fra han var 8 år hver nat tilbragte tre timer i bøn.

Solsjenitsyn røber i *"Øgruppen Gulag"* at den sovjetrussiske indenrigsminister Yagoda havde den vane at skyde til måls efter billeder af Jesus og helgenerne. Atter et satanistisk ritual der udøves på højt kommunistisk plan.

Hvorfor skulle mænd, der påstår at de repræsenterer proletariatet skyde til måls efter Jesu billede, en proletars, eller efter jomfru Marias, en fattig kones.

Adventisterne beretter om en episode i Rusland under den anden verdenskrig. En af deres prædikanter fordrev en djævel, der, da han forlod den besatte, truede: "jeg får min hævn". Flere år senere blev den adventistiske prædikant, som havde foretaget denne djævluddrivelse, skudt for sin tro. Den officer, der skød ham, sagde lige før henrettelsen, "nu er vi kvit". Er kommunistiske officerer undertiden besat af djæveln? Tjener de måske som satans redskaber for at hævne sig på de kristne, der søger at vælte hans trone?

Jeg vil her kun berette om en misgerning, som gengivet i *"RUSSKAIA MISL"* af 13 marts.

D. PROFIREVITCH havde i Rusland en datter, som han opdrog i troen. Hun måtte gå i kommunistiske skoler. 12 år

gammel kom hun hjem og fortalte sine forældre "Religion er en kapitalistisk overtro. Vi lever i en ny tid." Hun vragede kristendommen fuldstændigt. Senere blev hun medlem af det kommunistiske parti og medlem af det hemmelige politi, hvilket kom som et frygteligt slag for hendes forældre.

Senere blev moderen arresteret. Under kommunismen ejer ingen noget som helst, hverken sine børn, sin hustru eller sin egen frihed. Staten kan tage dem bort når det lyster den.

Efter moderens arrestation græd sønnen meget. Et år senere hængte han sig. D. Profirevitch fandt dette brev fra ham: "Far, vil du dømme mig? Jeg er medlem af den kommunistiske ungdomsorganisation. Jeg måtte skrive under på at meddele alt som skete imod de sovjetiske myndigheder. En dag blev jeg kaldt til politiet, og Varia, min søster, bad mig skrive under på en anmeldelse imod mor, fordi hun er kristen. De anså hende for kontrarevolutionær. Jeg skrev under, jeg er skyld i hendes fangenskab. Nu har de givet mig ordre til at udspionere dig. Resultatet ville blive det samme. Tilgiv mig, far, men jeg har besluttet at dø." Efter sønnens selvmord blev faderen arresteret.

Et styre, hvor den slags er dagligdags begivenheder, et sådant styre forandrer menneskene, selv kristne, til mordere, stikkere eller uskyldige ofre. Det kan kun afskys af Guds børn. "Thi den, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde gerninger." (II, Johannes 11).

Under den af de franske kommunister organiserede generalstrejke i 1974, skulle arbejderne marchere gennem Paris' gader og råbe:

Giscard d'Estaing s'est foutu
Les démons sont dans la rue."

(Præsident Giscard d'Estaing er færdig, dæmonerne er på gaderne.)

Hvorfor "dæmonerne"? Hvorfor ikke "proletariatet" eller "folket"? Hvorfor denne påkaldelse af de sataniske magter. Hvad har det at gøre med arbejderklassens berettigede krav om bedre løn?

Jeg kan forstå, at kommunisterne arresterede katolske og protestantiske præster som kontra-revolutionære. Men hvorfor blev præsterne af marxisterne i det rumænske fængsel i Piteshti tvunget til at læse messe over ekskrementer og urin? Hvorfor blev kristne torteret til at deltage i den helige nadver med disse som brød og vin? Hvorfor denne ob-skøne spot med religionen? (L. Cirja *Hjemkomst fra Helvede*, og D. Bacu *Piteshti*. Hvorfor fik den rumænske ortodokse præst Roman Braga, der dengang var fange hos kommunisterne (hans nuværende adresse er "Det rumænske ortodokse bispedømme, Jacksonville, Michigan, USA), sine tænder slået ud en efter en med en jernstang for at få ham til at spotte Gud? Kommunisterne havde forklaret ham og andre: " Hvis vi slår dig ihjel, kommer du i himlen. Men vi ønsker ikke at se dig som en kronet martyr. Du skal forbande Gud og så komme i helvede."

Marxister er formentlig ateister, der hverken tror på himlen eller helvede. Under disse ekstreme forhold har marxismen løftet på sin maske og røbet sit sande fjæs, der er satanisme. Den kommunistiske forfølgelse af religion kan have en menneskelig forklaring. Denne forfølgelses raseri hinsides al fornuft er satanisk.

"Vetchernaia Moskva", et kommunistisk blad, begik en tanketorsk. Det skrev. " Vi kæmper ikke imod de troende, ja ikke engang imod gejstligheden. Vi kæmper imod Gud for at fratage ham de troende." (Citeret af præsten Dudko i "*About our Confidence*", YMCA Press, Paris).

Hvem der ønsker at vide mere om forholdet mellem marxisme og det okkulte bør læse "*Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*" - Psykiske Opdagelser bag Jerntæppet - af Sheila Ostrander og Lynn Schröder, (Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice Hall, 1970). Han vil blive forbavset over at opdage, at det kommunistiske østen er langt videre fremme end vesten i udforskningen af de mørke kræfter, der manipuleres af Satan.

Dr. Eduard Naumov er blevet arresteret i Moskva. Han er medlem af parapsykologernes internationale forbund.

Fysikeren L. Regelsohn i Moskva, en jødisk-kristen, der

overtog hans forsvar, beretter om årsagen til hans arrestation. Det var Naumovs agt at holde den psykiske sfære i livet fri for et ubestridt herredømme af de onde kræfter, der kun interesserer sig for parapsykologi som et nyt våben for at undertrykke den menneskelige personlighed.

I Czekoslovakiet, Bulgarien, osv. bruger det kommunistiske parti enorme beløb på den hemmelige udforskning af denne videnskab. Der findes et jerntæppe, som ikke lader vesten vide noget om, hvad der sker i de 20 parapsykologiske institutter i Sovejetunionen ("Novoie Russkoie Slovo", 30. Juli, 1975).

Biblen har lært os, at Gud "skabte mennesket i sit billede" (I. Mose, I, 27). Indtil Marx' tid blev mennesket fremdeles anset for "skabets krone". Marx var satans udvalgte redskab for at få mennesket til at miste sin selvagtelse, sin overbevisning om, at han kommer fra høje steder og at det er meningen, at han skal vende tilbage dertil. Marxismen er den første systematiske og detaljerede filosofi, der abrupt forringer begrebet menneske. Ifølge Marx er mennesket først og fremmest en bug, som til stadighed skal fyldes og fyldes påny. Menneskets altoverskyggende interesse er af økonomisk natur. Han producerer for sit behov. I dette øjemed indgår han i samfundsmæssige forbindelser med andre men-

nesker. Dette er samfundets grundlag, det som Marx kalder dets infrastruktur. Ægteskab, kærlighed, kunst, videnskab, religion, filosofi, alt andet udover bugens behov er en superstruktur, der i sidste instans betinges af bugens tilstand.

Intet under, at Marx frydedes ved læsningen af Darwins bog, endnu et mesterværk for at få mennesker til at glemme sin guddommelige oprindelse og guddommelige formål. Darwin erklærede, at mennesket nedstammede fra aben, og ikke havde andet formål end at overleve.

Naturens konge var fordrevet fra tronen af disse to. Satan kunne ikke styrte Gud, derfor gjorde han menneskene billige. Mennesket blev vist som sine indvoldes tjener, dyrenes ætling.

Senere har Freud fuldbyrdet disse to sataniske giganters værk, og har forringet mennesket til i grunden kun at være

behersket af sit behov for sex, undertiden sublimeret til politik, kunst eller religion. Det var den schweiziske psykolog Jung, der vendte tilbage til den bibelske doktrin, at den religiøse drift er grundlæggende i mennesket.

For at fuldstændiggøre billedet nogle få ord til om Moses Hess, manden, der omvendte Marx og Engels til den socialistiske ide. Der findes en grav i Israel, på hvilken man kan læse ordene: Moses Hess, grundlægger af Det tyske socialdemokratiske Parti”.

I sin ”røde katekisme for det tyske folk” (*Political Catechisms*, ed. K.M. Michel, Insel Verlag, Frankfurt, 1966) skrev han: ”Hvad er sort? sort er gejstligheden . . . disse teologer er de værste aristokrater . . . Den gejstlige lærer fyrsterne at undertrykke folket i Guds navn. For det andet lærer han folket at lade sig blive undertrykt og udbytet i Guds navn. For det tredje og i hovedsagen, sørger han for sig selv med Guds hjælp og sikrer sig et strålende liv på jorden, mens folket henvises til at vente på himlen . . .”

”Det røde flag symboliserer den permanente revolution indtil arbejderklassens fuldstændige sejr i alle civiliserede lande: den røde republik . . . Den socialistiske revolution er min religion . . . Arbejderne må, når de har erobret et land, hjælpe deres brødre i resten af verden.”

Det var Hess’ religion, da han første gang udsendte sin katekisme. I den anden udgave tilføjede han nogle få kapitler. Denne gang benytter samme religion, dvs. den socialistiske revolution, sig af kristent sprogbrug for at anbefale sig hos de troende. Nu kan man læse, sammen med den revolutionære propaganda, nogle pæne ord om kristendommen som kærlighedens og humanismens religion. Men budkabet skal gøres tydeligere: Helvedet må ikke være på jorden og himlen hinsides. Det socialistiske samfund vil være kristendommens sande fuldbyrdelse. Således forklæder satan sig som en lysets engel.

Efter at Hess havde overbevist Marx og Engels om den socialistiske ide, idet han fra første færd hævdede, at formålet var at give ”den middelalderlige religion det sidste spark”, (hans ven Jung sagde det endnu tydeligere: ”Marx vil givetvis jage Gud ud af himlen”), skete der en interessant udvikling i

Hess' liv. Han, der havde grundlagt den moderne socialisme, grundlagde desuden en helt anden bevægelse, en særlig afart af Zionismen.

Jeg er selv zionist. Staten Israel tilhører jøderne ved guddommelig ret. Gud, jordens skaber, har gentagne gange gennem profeterne erklæret, at han har skænket landet Palæstina til jøderne.

Det betyder ikke, at jeg skriver under på alt, som alle zionister i tidens løb har tænkt.

Jeg er kristen. Det betyder ikke, at jeg samtykker i alt, hvad kristne lærer eller gør. Det ville være umuligt, fordi de kristne er splittet og lærer indbyrdes modsigende ting. Det samme gælder zionisterne. Der findes mere end en gren indenfor zionismen. Der findes en socialistisk zionisme, en judaisk religiøs zionisme, en zionisme for jøde-kristne, en fredelig zionisme, en aggressiv zionisme. Der har endog været en morderisk, terroristisk zionisme, som Stern-gruppen, der har dræbt mange uskyldige mennesker.

Indenfor kristendommen findes der det, der er fra Gud, menneskenes tilføjelser, og djævlens bidrag. Jesus har selv sagt om en af sine apostle, at han var en djævel.

Zionismen er ligeldes en blanding. Bortset fra at være en fuldbyrdelse på det guddommelige plan er det også en bevægelse blandt mennesker med alle svagheder som følge af menneskelige synder og skrøbeligheder. Der har også været et forsøg på at oprette en satanisk slags zionisme. Heldigvis mislykkedes det. Herzl gav zionismen en sund drejning. I sin moderne form er intet spor af satanisme bevaret.

Han, der lærte Marx betydningen af klassekampen skrev i 1862 disse overraskende ord "racekampen er det vigtigste, klassekampen kommer i anden række." (M. Hess, *"Rome and Jerusalem"*, Philosophical Library, New York). Han havde tændt klassekampens bål, der aldrig skulle slukkes, i stedet for at lære samfundsklasserne at samarbejde til fælles gavn. Samme Hess skaber derpå en forvrængning af zionismen, der ved kamp påføres mennesker, der ikke er af jødisk race. Som vi vrager den stanske marxisme, således må

enhver ansvarsbevidst jøde eller kristen vrage på denne djævelske forvrængning af zionismen.

Hess kræver Jerusalem for jøderne, men uden Jesus, jødernes konge. Hvad behøver han Jesus? Han skriver: "Enhver jøde har en Messias' forudsætninger i sig, enhver jødinde en mater dolorosas." Hvorfor i alverden forvandlede han ikke jøden Marx til en Messias, en af Gud salvet, i stedet for en, der hader Gud og kun ønsker at forjage ham fra himlen? For Hess er Jesus "en jøde som hedningerne har ophøjet til Gud som deres frelser." Hverken han eller jøderne synes at trænge til Ham til dem selv.

Hess ønsker ikke selv at blive frelst, og for den enkelte at søge personlig helliggørelse er en indo-germansk ide, erklærer han. Jødernes agt må ifølge ham være den "messianske stat", "at forme verden efter den guddommelige plan.", hvilket betyder, som han vedgår i sin "røde katekisme", at gennemføre den socialistiske revolution, og til dette formål at udnytte racekampen og klassekampen.

Moses Hess, der tildelte sit idol Marx den opgave at udslette den middelalderlige religion, og erstatte den med den socialistiske revolutions religion, skriver disse overraskende ord: "Jeg er altid blevet opbygget ved hebraiske bønner." Hvilke bønner siger de, der anser religion for at være opium for folket? Vi har allerede set, at den videnskabelige ateismes grundlægger bad, idet han havde bundet fylakterier om panden, foran brændende kærter. Jødiske bønner kan misbruges i gudsbespotteligt øjemed, ligesom kristne bønner misbruges i det satanistiske ritual.

Han havde lært Marx socialisme, der uopløseligt er forbundet med internationalisme. Marx skriver i sit "*Kommunistiske Manifest*", at proletariatet ikke har noget fædreland. Hess spotter tyskernes ideer om fædrelandet. Han ville have gjort det samme med fædrelandstanken hos en hvilken som helst anden europæisk nation. Hess kritiserede det tyske socialdemokratiske partis Erfurt-Program, fordi det ubetinget anerkendte det nationale princip. Men Hess er kun internationalist til et bestemt punkt: Den jødiske patriotisme bør bevares. Han skriver: "Hvem der benægter jødisk nationalisme er ikke blot frafalden, en kætter i religiøs forstand, men også en forræder imod sit folk og sin familie. Hvis det skulle vise sig, at jødernes emancipation ikke kan forenes

med den jødiske nationalisme, så må jøderne give afkald på emancipationen . . . ”

Jeg er enig med Hess i hans patriotiske tanker, for så vidt som hvad der er ret for Per, må være rimelig for Povl. Jeg er tilhænger af enhver art patriotisme, jødernes, arabernes, tyskernes, franskmændenes, amerikanernes. Patriotisme er en dyd, hvis den betyder, at man økonomisk, politisk, åndeligt og religiøst vil fremme ens egen nations velfærd, forudsat det gøres i venskab og samarbejde med andre nationer.

Men den jødiske patriotisme hos en revolutionær socialist, der vrager alle andre nationers patriotisme, er højst mistænkelig. For mig at se er det en diabolisk plan om at få alle andre nationer til at hade jøderne. Hvis jeg var en ikke-jøde, og så jøderne akceptere Hess' vanvittige ide om en ensidig patriotisme, ville jeg også være modstander deraf. Heldigvis har ingen jøder akcepteret denne sataniske plan.

Den racekamp, som Hess foreslog, er falsk, ligeså falsk som klassekampen, som han har forkyndt.

Hess gav ikke afkald på socialismen til fordel for denne særlige art zionisme. Da han havde skrevet "*Rome and Jerusalem*", fortsatte han aktiv indenfor den socialistiske verdensbevægelse.

Hess giver ikke tydeligt udtryk for sine tanker. Derfor er det vanskeligt at bedømme dem. Det rækker at vide, at ifølge ham "ser den kristne verden i Jesus en jødisk helgen, der blev en hedning." "Det er tilstrækkeligt at læse i hans bog: "Vi længes idag efter en langt mere omfattende frelse end den kristendommen nogensinde har været i stand til at tilbyde." Vi husker fra *den røde katekisme*, at denne mere omfattende frelse er den socialistiske revolution.

Vi kunne tilføje, at Hess ikke blot er marxismens kilde og den aand, der forsøgte at skabe en imod Gud rettet zionisme, men også en forløber for den revolutionsteologi, der for tiden er god latin i kirkernes verdensråd og de nye tendenser indenfor katolicismen, der taler om frelse idag. En og samme mand, der er næsten ukendt, har været mundstykke for tre sataniske bevægelser, kommunismen, en racepræget, hadefuld gren indenfor zionismen, og revolutions-teologien.

Kun ved at forstå Moses Hess, den mand, der øvede indflydelse på Marx og Engels og Bakunin, de tre grundlæggere af den I. Internationale (D. McLellan, "Marx før Marxismen", McMillan), vil vi være i stand til at fatte kommunismens sataniske dybder.

Ingen kan være kristen uden at elske jøderne. Jesus var jøde som jomfru Maria og samtlige apostle. Vor Bibel er jødisk. Herren har sagt "Frelse kommer fra jøderne." Hess, på den anden side, løfter jøderne til skyerne i den bevidste hensigt at skabe en voldsom antisemitisk reaktion. Han erklærede, at den socialistiske revolution var hans religion. Gejstligheden i alle "andre" religioner er svindlere. Revolutionen er den eneste revolution, for hvilken Hess føler nogen agtelse. Han skriver: "Vor religion (den jødiske) har som sit udgangspunkt begejstringen hos en race, som fra det øjeblik, hvor den viste sig på historiens scene, har forudset menneskehedens endelige formål og som har anet den messianske tid, hvors menneskehedens ånd vil blive fuldbyrdet, ikke blot hos denne eller hin enkelte, men i hele menneskehedens samfundsinstitutioner." (Alle citater er fra Moses Hess, *Udvalgte Værker*, Berchtel forlaget, Tyskland) Den tid, som Hess kalder "messiansk", er den socialistiske verdensrevolutions sejrtime. Den tanke, at den jødiske religion som sit udgangspunkt skulle have ideen om en ugudelig socialistisk revolution, er en beskidt spøg og en krænkelse mod det jødiske folk.

Hess taler hele tiden i religiøse begreber, men han tror ikke på Gud. Han skriver, at "vor Gud er intet mere end menneskeheden forenet i kærlighed." Vejen til at opnå en sådan forening er den socialistiske revolution, hvori i snesevis af millioner af eksemplarer af hans elskede menneskehed vil blive torteret og dræbt. Iøvrigt lægger han ikke skjul på den kendsgerning, at han hverken ønsker himlens herredømme, eller jordiske magters, der begge er undertrykkere. Der findes intet godt i nogen revolution, bortset fra den sociale revolutions. "Det er nytteløst og fører ikke til noget at ophøje folket til virkelig frihed, og lade dem deltage i livets goder, uden at frigøre dem fra åndeligt slaveri, dvs. religionen". Han taler i samme åndedræt om "de himmelske og jordiske tyranners absolutisme over slaverne."

Jeg måtte gøre dette langtrukne omsvøb om Hess, idet Marx hvis man ikke kender dette forhold, er ubegribelig, fordi det er ham, der førte Marx til socialismen.

Lad os erindre Marx' ord, der allerede engang er citeret:

”Ord jeg taler er til hobe blandet til djævelsk forvirring,
Så enhver kan tænke nøjagtig det han ønsker at tænke.”

Sådan skrev Marx. Hess' skrifter er et endnu mere djævelsk kaos, hvor det er vanskeligt at orientere sig, men som vi måtte analysere for at vurdere de mulige forbindelser mellem Marx og satanismen.

Hess' første bog hed ”*Menneskehedens hellige Historie*”. Han hævdede, at det var ”et værk af sandhedens hellige ånd”. Da bogen udkom, skrev han i sin dagbog (Vol.101) ”Guds søn befriede menneskene fra deres eget slaveri; Hess vil også befri dem for deres politiske lænker”. ”Jeg er kaldet til at vidne for lyset, som Johannes Døberen var det.”

På det tidspunkt var Marx endnu en modstander af socialismen og havde ikke gjort Hess' bekendtskab, og begyndte at skrive en bog imod ham. Af ukendte årsager blev bogen aldrig fuldendt. (Marx-Engels, Samtlige Værker, Moskva 1927/35, Vol. I.) Senere blev han Hess' disciple.

Godt, hvem er denne Hess, denne selvudnævnte budbringer fra den hellige Ånd?

Vi har tidligere set, at det var hans erklærede mål at give den middelalderlige religion det sidste spark og skabe ravage. I forordet til sin bog *Dommedag* erklærer han sin tilfredshed med, at den tyske filosof Marx efter påstående havde ”halshugget gamle fatter Jehovah sammen med hele den hellige familie.” (Hess skjuler sine egne tanker under den store filosofis kåbe. Denne havde tværtimod skrevet: ”Jeg måtte begrænse viden for at skabe plads til troen.”)

Hess erklærer, at såvel den jødiske som den kristne religion er døde (*La Revue*, Nr. 1, p. 288). Hvilket ikke hindrer sam-

me mand i at skrive "Rom og Jerusalem" og her benytte udtryk som: "vore hellige skrifter", "fædrenes hellige sprog", "vor kultus", "de guddommelige love", "forsynets veje", og "et gudsfrygtigt levned".

Forklaringen er ikke, at han på forskellige tidspunkter i livet havde forskellige synspunkter. Han erklærede, da han skrev pseudozionistiske bøger, at han ikke afsvor sine tidligere gudløse bestræbelser, ("Niederrheinische Volkszeitung, 15. juli, 1862).

Det er bare et bevidst, djævelsk kaos.

Hess var jøde og forløber til zionismen. Fordi Hess, Marx og andre, der lignede dem, var jøder, har visse personer i kommunismen set en jødisk sammensværgelse. De glemmer, at Marx har skrevet en antisemitisk bog. I så henseende fulgte han blot i Hess' spor. Denne zionist, der hævdede jødedommen til skyerne i "Om pengesystemet" ("Rheinische Jahrbucher, Vol. I., 1845) "Jøderne, der i det dyriske samfunds naturhistorie havde den rolle at udvikle mennesket til et frygteligt rovdyr, har fuldbyrdet denne deres professionelle opgave. Jødedommens og kristendommens mysterium er åbenbart i den moderne jøde-kristne. Mysteriet om Jesu blod, ligesom mysteriet om den gamle jødiske tilbedelse af blodet, er her afsløret som rovdyrets mysterium."

Vær ikke ked af det, hvis du ikke forstår disse ord tilfulde. De blev skrevet "blandet til djævelsk forvirring", men hadet imod jøderne, der fremtræder her, er tydelig. Hess er en jødisk og antisemitisk racist, alt efter behovet hos den ånd, som han kalder "hellig", og som inspirerede hans værker.

Hitler kunne have lært sin racelære hos Hess. Han, der lærte Marx, at tilhørsforholdet til en samfundsklasse er den afgørende faktor, skrev også det modsatte: "Livet er racens umiddelbare produkt." ("Rom og Jerusalem"). Samfundsinstitutioner og -begreb, er ligesom religionen typiske og originale skabelser af racen. Racens problem ligger skjult bag alle nationaliteternes og frihedens problemer.

"Hele den tidligere historie var en kamp mellem klasser og racer. Racekampen er den oprindelige, klassekampen den sekundære." (Ibidem).

Hvordan vil Hess føre så mange selvmodsigende tanker til sejr? "Jeg vil bruge sværdet imod alle borgere, der vil gøre modstand imod proletariatets bestræbelser." (Brev til Lassalle, Moses Hess, Korrespondance, Forlaget Gravenhage 1959). Vi skal høre det samme fra Marx: "Vold er jordemoderen, der løfter det nye samfund ud af det gamles skød." ("Kapitalen").

Marx' første lærer var filosofen Hegel. Denne banede blot vejen for Hess. Allerede hos Hegel havde Marx indsuget gift. Thi for denne tænker var kristendommen elendig i sammenligning med det strålende Grækenland. Han skrev: "De kristne har ophobet en sådan bunke af grunde for trøst i ulykken, at vi tilsidst burde sørge over, at vi ikke kan miste en fader eller moder en gang om ugen, mens for grækeren var en ulykke en ulykke, og smerte var smerte." (Citeret af McLellan, se foroven).

Kristendommen var blevet hånet i Tyskland før Hegel, men han var den første, der hånedes Jesus.

Vi er det, som vi lever af. Marx levede af sataniske tanker. Derfor gav han en satanisk doktrin.

Kommunisterne har den vane at skabe dækorganisationer. Alt det forudgående tyder på sandsynligheden for, at de kommunistiske bevægelser selv er dækorganisationer for okkult satanisme. Det ville også forklare, hvorfor alle politiske, økonomiske, kulturelle og militære våben, der blev anvendt imod kommunismen, har vist sig så sløve. Midlet til at bekæmpe satanismen er åndeligt, ikke kødeligt. Ellers sker det, at mens en satanisk dækorganisation, som nazismen, overvindes, rejser en anden sig til større sejr.

Himler, indenrigsminister i det nazistiske Tyskland, vidste, at han var en reinkarnation af kong Henrik Fuglefængereren. Han troede, at det var muligt at benytte okkulte magter i den nazistiske hærs tjeneste. Flere nazistiske ledere var indblandet i sort magi.

Grundlæggerne af den moderne kommunisme såvel som af den moderne nazisme havde forbindelser med overnaturlig intelligente væsner, med faldne engle, der ikke har nogen

etisk målestok. De gav Marx det erklærede mål at "afskaffe al religion og al moral." (Det kommunistiske Manifest).

Jeg taler nu til den menige marxist. Han besjæles ikke af den ånd, der kontrollerede Hess, Marx, Engels. Han elsker virkelig menneskeheden. Han værdsætter den og ved, at han er soldat i en hær, der kæmper for dens vel. Han ønsker ikke at være et redskab for en uhyggelig satanisk sekt. Han har velsagtens gavn af det foregående.

Satanisk marxisme har en materialistisk filosofi, der blinder sine tilhængere for de åndelige kendsgerninger. Der findes mere end stof. Der findes en god verden i ånden, sandhed, skønhed og idealer.

Der findes også en verden, hvor de onde ånder råder. Dens overhoved er satan. Han faldt fra himlen som følge af sin stolthed og trak en hærskare af engle med sig. Så forførte er racens urfædre. Siden hans fald er bedraget blevet fortsat og forstærket gennem ethvert tænkeligt kunstgreb, indtil vi idag ser Guds skønne skabelse hærget af verdenskrige, blodige revolutioner og modrevolutioner, diktaturer, udbytning, racehad i mange former, falske religioner og agnosticisme og ateisme, forbrydelser og bedragerier, utroskab i kærlighed og venskab, brudte ægteskaber, oprørske børn.

Menneskeheden har mistet visionen om Gud.

Men hvad er trådt i stedet for denne vision? Er det noget højere?

En anglikansk undersøgelseskommission af det okkulte, der var nedsat i Australien, udsendte sin beretning den 13. august 1975. Man opdagede, at halvdelen af skolebørnene i Sydney havde forbindelse med det okkulte og satanisme. I andre australske byer nåede man til samme resultat. Halvdelen af ungdommen var indblandet i hekseri og sorte messer. Situationen er måske ikke slet så alvorlig i andre lande i den frie verden. Men Marxismens indtrængen i ungdommen går jævnsides med satanismens fremtrængen, selvom man ikke på overfladen kan se nogen sammenhæng.

Jordiske væsner kan have afsvoret Gud, men Gud har aldrig ladet sine børn i stikken. Han sendte sin eneste søn Jesus Kristus til verden. Inkarneret kærlighed og medlidenhed levede på jorden som et fattigt jødisk barn, derpå som en ydmyg tømrer, og endelig som en lærer af retskaffenhed. En nedtrådt mand kan ikke redde sig selv, sålidt som en druknende kan redde sig selv ud af vandet. Derfor tog Jesus, fuld af forståelse for vore indre konflikter, alle vore synder på sig, herunder Marx' og hans tilhængeres synder, og bar straffen for vore misgerninger. Han sonede vore synder ved at dø på korset på Golgatha, efter at have lidt den frygteligste fornedrelse og smerte.

Vi har hans ord for, at hvem der sætter sin lid til ham, opnår tilgivelse, og skal leve hos ham i det evige paradys.

Selv notoriske marxister kan reddes. Det er værd at bemærke, at to sovjetrussiske nobelpristagere, Pasternak og Solsjennitsyn, begge tidligere kommunister, efter at have beskrevet de afskyelige forbrydelser, hvortil den sataniske marxisme fører, har bekendt deres tro på Kristus; Den værste marxistiske massemorders datter, Svetlana Stalina, er ligeledes blevet kristen.

Vi bør huske, at det var Marx' ideal selv at nedstige til helvedet og trække hele menneskeheden efter sig. Vi bør ikke følge ham på denne ondskabens sti, men snarere følge Kristus, der fører os opad mod lysets, visdommens og kærlighedens tinder, mod himlens usigelige herlighed.

* * *

Det er den anden, udvidede udgave af min lille bog.

Første udgave førte til interessante ekkoer. Mange hilste den som en ny opdagelse i forståelsen af marxismen og gav mig værdifulde henvisninger om, hvor jeg kunne finde nyt materiale.

En hollandsk religiøs leder brugte flere spalter i sit teologiske tidsskrift til at forklejne betydningen af denne opdagelse. "Godt", sagde han, "Marx kan have leget med sort magi, men det betyder ikke meget.. Enhver er synder, en-

hver har onde tanker. Vi behøver ikke at være rædselsslagne over sligt”.

Sandt nok, enhver er synder, men ikke enhver er forbryder.

Enhver er synder, men nogle er mordere, og nogle syndere er de retskafne dommere, der dømmer dem. Kommunismens forbrydelser er uden lige. Hvilket andet politiske system har nogensinde dræbt 60 millioner mennesker på et halvt århundrede, som sovjetrusserne har gjort det, (Solsjennitsyn, *Øgruppen Gulag*, Harper & Row). Andre 60 millioner er blevet dræbt i det røde Kina. Der findes grader i syndighed og kriminalitet. Forbrydelserne kulminerer, idet den sataniske indflydelse på den moderne kommunismes grundlægger kulminerer. Marxismens synder, som nazismens, overstiger det normale. De er sataniske.

Jeg har også fået breve fra satanister, med et forsvar for deres religion. En af dem skriver:

”Et forsvar for satanismen behøver kun Biblen som dokumentarisk bevis. Tænk blot på de tusinder af jordiske væsner, skabt i Guds eget billede, der blev udsløjet med svovl og ild (Sodom og Gomorrah), den dødbringende katalog over plager, og, på toppen af det altsammen, drukningen af jordens befolkning bortset fra Noas familie. Alle disse ødelæggelser er sket på den ”barmhjertige” Gud Herre Jehovas bud. Hvad havde en ubarmhjertig Gud mon kunnet gøre?

”Men, i hele biblen er der ikke et eneste vidnesbyrd om blot et dødsfald, der skyldes Satan !!! Så, derfor, her er til Satan.”

Denne satanist har ikke læst sin bibel godt nok. Døden kom ind i verden gennem satans bedrag, idet han fristede Eva til synd. Denne satanist har også draget sine konklusioner for tidligt. Gud er endnu ikke færdig med sin skabelse.

I begyndelsen er hvert eneste maleri meningsløst, en hæsleg blanding af linier og pletter i mange farver. Det tog da Vinci en snes år af disse at skabe den skønne ”Mona Lisa”. Gud skaber også i tiden. I tiden skaber han væsner og ødelægger dem for at give dem nye former.

Denne sæd, der hverken har skønhed eller duft, dør som sæd for at blive en skøn, duftende blomst. Larver må dø for at blive vidunderlige sommerfugle. Mennesket har af Gud fået lov til at gennemgå lidelsernes og dødens lutrende ild. Skabelsens højdepunkt bliver en ny himmel og en ny jord, hvor retfærdighed vil sejre.

Så må de, der har fulgt Satan, i evighed lide klagemål. Det er forkert at være satanist.

Jesus tålte svøben og korsfæstelsen. Men hvem, der ønsker at kende Gud, må se hinsides graven til Jesu genopstandelse og himmelfart. Til gengæld førte Jesu fjender, der havde sammensvoret sig for at få ham dræbt, deres nation og deres tempel imod ødelæggelsen og mistede deres egen sjæl.

Vor modstander ville begribe Gud gennem forstanden, hvilket ikke er det rette redskab for et væsen. Gud kan ikke begribes, men kun fornemmes af et troende hjerte.

En mand fra Jamaica spørger, om USA, der udbytter hans land, ikke er ligeså satansk som Marx. Nej, det er det ikke. Amerikanerne er syndere, som alle mennesker. Navnet "satanist" tilkommer dem, der bevidst tilbeder djæveln. USA har en lille gruppe djævletilbedere. Men den amerikanske nation tilbeder ikke djæveln.

Jeg har også modtaget breve fra marxister. Det mest bemærkelsesværdige er fra en Nigerianer, der i en snes år havde været fagforeningsleder. Mine skrifter havde hjulpet ham til at indse, at Satan havde ført ham på vildspor. Han er blevet kristen.

* * *

Jeg udsender denne anden udgave af min lille bog i håb om, at den vil hjælpe satanister, samt marxister, at finde Jesus.

Det er indlysende umuligt at sammenligne Jesus med Marx. Jesus er ikke større, ikke bedre end Marx. Han hører til i en helt anden kategori.

Marx var et menneske og formentlig en tilbeder af Hin Onde. Jesus er Gud, der nedværdigede sig selv til menneskeplaget i ønsket om at frelse menneskeheden.

Marx foreslog et menneskeligt paradys. Da sovjetrusserne søgte at virkeliggøre det, blev resultatet et inferno.

Jesus rige er ikke af denne verden. Det er kærlighedens, retfærdighedens og sandhedens rige. Han kalder på enhver, også på marxister og satanister. "Kommer hid til mig alle, som lide møje og ere besværede, og jeg vil give eder hvile." (Matth. XI, 28) Tro på Ham og du vil have et evigt liv i Hans himmelske paradys.

Der findes ingen mulighed for forståelse mellem kristendom og marxisme, sålidt som der kan være forståelse mellem Gud og djævlens. Jesus kom for at nedbryde djævlens gerninger (I. Joh. III,8). I hans spor stræber kristne efter at nedbryde marxismen, idet de bevarer kærligheden til den enkelte marxist og forsøger at vinde ham for Gud.

Nogle erklærer, at de er marxistiske kristne. De er bedragere, eller bedrager. Man kan ikke være en marxistisk kristen, sålidt som man kan være en djævletilbedende kristen.

Der er en afgrund mellem kristendom og kommunisme, som der kun på en måde kan slås bro over: Marxisternes må give afkald på deres af djævlens inspirerede lærer, angre deres synder og følge kristus.

At hjælpe dem dertil var hovedformålet med dette værk.

Marxister beskæftiger sig med sociale og politiske problemer. Disse må løses udenfor marxismens tro. For Marx var socialismen kun et påskud. Hans mål var den diaboliske plan at ruinere menneskeheden i al evighed.

Kristus ønsker vor evige frelse.

Det sovjetrussiske blad "Sovietskaia Molodij", af 14. Febr. 1976, kommer med et nyt, og rystende bevis på forbindelsen mellem Marxisme og satanisme. Det russiske blad skriver, hvordan militante kommunister under det czaristiske

styre stormede kirker og spottede Gud. I dette øjemed benyttede kommunisterne en gudsbespottelig udgave af "Fadervor".

Fader vor, Du som er i Petersborg
(det tidligere navn for Leningrad)
forbandet være dit navn,
måtte dit rige forgå
måtte din vilje ej ske,
end ej i helvede.
Giv os vort brød, som du stjal fra os,
og betal vore skyldnere, som vi hidtil
har betalt dine.
Og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde - Plehves politi,
og få en ende på hans forbandede styre,
men da I er svage og fattige i ånden,
i magt og myndighed,
forbandet være I i al evighed.
Amen.

(Plehve var czaristisk ministerpræsident).

Kommunismens yderste mål ved erobringen af nye lande er ikke at skabe et andet socialt eller økonomisk system, men at håne Gud og lovprise Satan.

SATANS TRONE

Uddrag af Erik Troldegaard's kommende værk "Profetierne", en fortsættelse af hans i 1946 udgivne bog "De sidste tider - og vor tid i bibelprofetiens lys", med forfatterens tilføjelse. (Eftertryk delvis eller in extenso forbudt).

"Nationaltidende" for 2. maj 1945, altså lige før kapitulationen, anfører:

"Slaget om Berlin har . . . nået sin kulmination af forbitrelse og vildskab. De tyske flyvere . . . har især i det *rygende, brændende helvede* i Berlins centrum en overordentlig vanskelig opgave."

Næppe nogensinde i historien blev vel en hovedstad ødelagt så grundigt. "Berlin slettet af europakortet", meddelte aviserne. "Dens ødelæggelse kan kun sammenlignes med *Roms* ødelæggelse."

I Berlins centrum ligger museums-øen, og i Bædeker, den verdensberømte tyske rejsefører, læser vi, at her ved det Nye Museum findes det fra oldtiden berømte PERGAMONALTER. En frise fremstiller sriden mellem GUDER og GIGANTER (!) og er udført med største hellenistiske virtuositet. Tyske arkæologer udgravede dette alter og førte det til Berlin. Politiske interesser (vejen til Orienten - og dermed til Indien - "Berlin-Bagdad", Kejser Wilhelms kongstanke) skal have spillet en rolle ved disse udgravninger. Nu hører vi i Johs. Aab. 2.13., at dette tempel kaldes "Satans trone", "stedet, hvor Satan bor". - I Aab. 16. kap. tales der endvidere om "dyrets trone", hvorover den femte engel udgyder sin vredesskål: "og dets rige blev formørket, og de tyggede deres tunger af pine".

Ja, yderligere kommentarer er overflødige. Efter det, der efter kapitulationen kom frem om "det tredje riges" indre forhold, har verden næppe nogensinde stået overfor en mere *satanisk* gennemtænkt og raffineret grusomhed og sadisme. Er historien bar mærkelige "tilfælde" af denne art, eller findes der en stor guddommelig sammenhæng mellem Biblens ord og verdenshistoriens hændelser? Vi tør efter vort studium af Biblens kronologiske profetier gennem en menneskealder hævde det sidste.

De to sidste verdenskriges begivenheder er i så henseende *til at tage og føle på!* - Vel at mærke for de indviede, for dem, som ved deres urokkelige tro på Biblen som mere end menneskeværk, nemlig som GUDS ORD, forsøgte at lodde dens dybder og tumlede så længe med dens indhold, under samtidig bøn, at den tilsidst gav en guldnøgle fra sig, der som et "sesam" får hemmelighederne til at lukke sig op. Kristus siger (Mark.4.11.): "Eder er Guds riges hemmelighed givet, men dem, som er udenfor, meddeles alt ved lignelser."

Læsning og studering af Biblen er ingenlunde ulønsom, men lønnen kommer til tider først efter mange års læsning og mange års søgen.

I disse dette århundredes store verdenskrige, som vi ud fra et troende kristent synspunkt ikke kan ander end opfatte som den højeste styrelses livtag med de verdensmagter, som er besjælet af den råeste egoisme, hensynsløshed, djævelskhed, magtsyge, herskesyge og den groveste materialisme, har det i sandhed drejet sig om Pergamonaltrets berømte frises motiv: kampen mellem guder og giganter, mellem *Gud og verdensmagterne*. Selv den mest videnskabelige, spidsfindige bortforklaring kommer her til kort: *men så har Biblen også bevist sin sandhed!* Og så må selv den mest rygende ateist konfronteret med disse uomstødelige beviser som Gud i disse afgørende sidste dage for menneskeheden inden det

STORE RAGNAROK i nåde giver os, for at vi skal tro på Ham, give blankt op - hvis han da er af sandheden, og hvis der er blot den mindste smule lys i ham - og indrømme, *at Gud har en finger med i hele vor verdenshistorie*, der både er jødefolkets, det legemlige, men også det åndelige Israel, kristendommens historie.

II.

SATANS TRONES ANDET STÅSTED

Dog - hermed er Satans Trones saga ikke ude.

Vi læser i Svenska Dagbladet for 27.1.1946 i et interview med den russiske professor Alexej Stjusev, leder af det russiske arkitekturakademi, som er Lenin-Mausoleets arkitekt, om det gravmæle for det unge Sovjets leder og folkefører, som nu findes på "den røde plads" i Moskva, og hvortil folket valfarter.

Professoren udmaler den vanskelige opgaves løsning, som blev ham betroet, og hvorledes opgaven skulle løses og blev løst på een nat. Stjusev gennemgår svundne seklers monumenter, fra urmenneskenes til pyramiderne, men er ved at fortvivle over opgaven at passe et gravmæle for en leder af Lenins "format" ind på denne imponerende plads.

Da slår som et lyn, udtaler han, ned i ham tanken om det berømte Zeusalter, "som engang stod ved Trojas høje fæstningsmure."

Hr. Stjusev er imidlertid trods sin professortitel tilsyneladende ikke særlig velbevandret i arkæologien eller historien. Vi ringede straks efter læsningen af denne artikel Dir. Frederik Poulsen ved Glyptoteket som en sagkyndig kapacitet for disse sager op og spurgte ham, om der havde ligget et Zeustempel." "Det rene vrøvl", svarede han, "det var ved Pergamon, der lå et Zeustempel". Her begyndte tyske arkæologer i 1878 udgravninger af det store hellenistiske kunstværk, de virtuost udførte friser omkring altret, og dette blev, som vi har om talt ovenfor, ført til *Berlin*. Stjusev tog altså dette Pergamonalter til forbillede ved opførelsen af Lenins gravmæle, men tænkte næppe på, at han dermed gav Guds folk på jorden en oplysning af rang, et helligt fingerpeg til orientering: thi Zeusaltret i Pergamon er som anført ovenfor ifølge Johannes Åbenbaring . . . . .

SATANS TRONE

Men hvad der er mindst ligeså overraskende, bekræftende og af uendelig skæbnetungere rækkevidde, er det faktum, at Russerne efter erobringen af Berlin 1945 har bortført selve den *originale Satans Trone* fra Altes Museum og flyttet den til Moskva!

Hvad kan meningen være med at kalde specielt dette alter for "Satans Trone"? Der var i oldtiden talrige kæmpemæssige og også mindre templer, der udmærket havde kunnet gøre krav på dette flatterende navn. Hvorfor netop udtage det i Pergamon til denne forfærdelige benævnelse?

Svaret må være, at Johs. Aab. er en helt igennem profetisk bog. Johannes skuer i ånden Pergamonaltret, afguden Zeus's alter engang i fremtiden blive stillet op, "hvor Satan bor", og hvor "Satans Trone er". Først bliver det *Berlin*, og vi har set både den bløddryppende, satanlignende skikkelse, der regerede derfra, men også den knusende dom, den ødelæggelsens vederstyggelighed, han spredte både over byen og over hele det tyske rige, en dom, som indtraf ikke mange år efter, at dette monument blev opstillet. Først ramte dommen Kejser Wilhelm og hans rige, senere det tredje riges hersker.

Nu står altret et andet sted, men hvilket sted? Bekræfter dette sidste ikke alle vore onde anelser? Er dette ikke slutstenen på den profetiske tale? Og for at det ikke skal være løgn, for at en sag skal stadfæstes af to vidner, står nu både originalen og kopien sammesteds.

Mon nogen anden by end Moskva har bedre forudsætninger for at blive ANTIKRIST'S, en satanisk inkarneret persons frygtelige ståsted?

Tydligere kan advarslen til Guds folk ikke gives, og tydeligere kan det profetiske ord i Biblen ikke siges at gå i opfyldelse. Vi kan sige herom, hvad Jødernes ældste og skriftkløge sagde om Jesus med modsat fortegn: "Hvad har vi længere vidnedsbyrd nødig?" Luk. 22.71.

Jesus kom ikke i sit eget navn, han kom i Guds navn, og han var med rette en *Gudssøn*. Antikrist kommer i sit eget navn og siger ikke om sig selv, at han er en satanisk inkarnation, han påstår at være verdens frelser, og millioner af menne-

sker vil tro ham, fordi han lover menneskene alle de materielle, synlige goder, som de attrår, det jordiske paradys, men han er en *forfører*, ligesom det tyske folk faldt for Hitler og hans store, pralende ord, og enden på denne forførelse bliver en gru for alle de folk og lande, som falder for ANTI-KRIST.

Det er værd at notere, hvad en stor, kristen forfatterinde som Selma Lagerløf skrev i sin "Antikristens mirakler": Antikrist skal visselig komme i Kristi lignelse og gøre verden til et paradys. Han skal gøre den så skøn, at menneskene glemmer himlen - og dette vil blive verdens farligste fristelse."

Men: "Mit rige er ikke af denne verden" - d.v.s. ikke af materialistisk art, men af *åndelig* art.

Socialismens bestræbelser går ud på ensidigt at afskaffe den materielle nød af verden, og mennesket vil i så fald være fristet til at tro, at det kan undvære Gud. - Derfor vil en bevægelse som Socialismen med alle dens følgesvende i et vågent, kristent menneskes øjne altid være *suspekt*.

Uden en tilbundsgående ændring af menneskenaturen i Kristi ånd vil ethvert forsøg på at omdanne verden til en materialistisk velfærdsstat ende i en *antikristelig slave- og diktaturstat*. Derfor - SØG FØRST GUDS RIGE ! Så skal alle andre ting, også det materielle, blive eder givet i tilgift.

Gaver til missionsarbejdet i de kommunistiske lande og
hjælp til de kristne martyrs familier kan efter forfatterens
ønske sendes til hans danske afdeling:

Martyrernes Røst
Postboks 12
2800 Lyngby

Postgiro 7 02 57 77